

Curs 2020-2021

UO. Repàs de Programació. Java i Kotlin.

Programació Multimèdia
Dispositius mòbils

Continguts

1. Introducció a Kotlin	4
1.1. Instal·lació de Kotlin	4
1.2. Extensions per a VSCode	5
2. Estructura i execució d'un programa: Hello World	6
2.1. Compilació i execució	7
2.2. Ús d'arguments	7
2.3. Gradle, Java i Kotlin	8
3. Variables i tipus de dades	15
3.1. Variables i tipus bàsics en Java	15
3.2. Variables i tipus bàsics en Kotlin	16
3.3. Cadenes de caràcters	18
3.4. Valors nuls o <i>Nullable Types</i>	21
3.5. Detalls sobre l'emmagatzemament de variables	23
4. Operadors	24
5. Estructures de control	28
5.1. Estructures condicionals	28
5.2. Estructures repetitives	31
5.3. Tractament d'excepcions	34
6. Entrada i eixida des de consola	43
6.1. Exemples d'ús de readLine i Scanner	44
6.2. Entrada i eixida des de consola en Kotlin	45
7. Funcions en Kotlin	47
7.1. Definició i invocació	47
7.2. Expressions Lambda	53
7.3. Funcions anònimes	57
7.4. Funcions locals o nidificades	58
7.5. Funcions d'extensió	59
7.6. Funcions d'ordre superior o més alt (*High Order Functions)	59
7.7. Tancaments (<i>Closures</i>)	61

8. Programació orientada a objectes	62
8.1. Objectes	62
8.2. Classes	63
8.3. Treballant amb classes i objectes	65
8.4. Classes i objectes en Kotlin	66
8.5. Herència i Polimorfisme	76
8.6. Atributs i mètodes estàtics o de classe	80
8.7. Interfícies	81
8.8. Paquets (Packages)	86
9. Tipus complexos de dades	88
9.1. Vectors i matrius	88
9.2. Col·leccions	92

1. Introducció a Kotlin

Kotlin és un llenguatge de programació multiplataforma, en el sentit més ample del terme, creat per JetBrains (els creadors dels IDEs IntelliJ Idea i GoLand).

El seu compilador suporta la generació de codi per a diverses plataformes, entre les que es troba la màquina virtual de Java (JVM) o fins i tot, javascript. El fet de compilar directament sobre JVM, fa que siga totalment compatible amb Java. De fet, va ser adoptat recentment per Google com a llenguatge oficial per a la plataforma Android¹

En general, Kotlin presenta els següents avantatges respecte a Java:

- Es tracta d'un llenguatge més concís, pel que s'estalvia codi (evita tant com pugua codi innecessari i repetitiu)
- És un llenguatge segur, ja que evita errors a l'hora de programar (com el `NullPointerException`),
- És totalment interoperable amb Java, pel que podem utilitzar llibreries java, Android, etc. fins i tot utilitzar ambdós llenguatges en un mateix projecte.

En aquest document anem a fer un repàs als conceptes de Java vistos en primer, i una introducció a partir d'estos al llenguatge Kotlin.

1.1. Instal·lació de Kotlin

Per tal d'instal·lar el llenguatge Kotlin al nostre sistema, la forma més senzilla és fent ús l'eina *Ubuntu Make* (ordre `umake`), de la següent forma:

```
1 $ umake kotlin kotlin-lang
```

Açò ens demanarà la contrassenya d'administrador i el path on volem instal·lar-lo. Per omissió, s'instal·la al nostre directori personal `/home/usuari/.local/share/umake/kotlin/kotlin-lang`.

Una vegada instal·lat **cal que eixim de la sessió d'usuari per poder-lo utilitzar**.

Per utilitzar kotlin, podem fer-ho de dues formes; la primera amb la shell interactiva, llançant des de la terminal:

```
1 $ kotlin
2 Welcome to Kotlin version 1.4.0 (JRE 11.0.8+10-post-Ubuntu-0ubuntu120
  .04)
```

¹<https://apiumhub.com/es/tech-blog-barcelona/por-que-kotlin> i <https://www.xatakandroid.com/programacion-android/no-hara-falta-aprender-java-para-programar-android-kotlin-pasa-a-ser-preferido-google>

```
3 Type :help for help, :quit for quit
4 >>>
```

Fixeu-vos que us indica la versió de Kotlin i també la del JRE, ja que és l'entorn en què s'executa. En aquesta shell podem realitzar declaracions i llançar ordres de forma interactiva.

I per altra banda, fent ús del compilador `kotlinc`, per compilar fitxers, i executar-los amb `kotlin`. Ho veurem un poc més avant.

1.2. Extensions per a VSCode

Per altra banda, anem a instal·lar les extensions del llenguatge Kotlin per a Visual Studio. Per a això anem a la part d'extensions de la barra esquerra, i busquem l'extensió *Kotlin on VSCode*, que és un pack d'extensions amb el suport per al llenguatge:

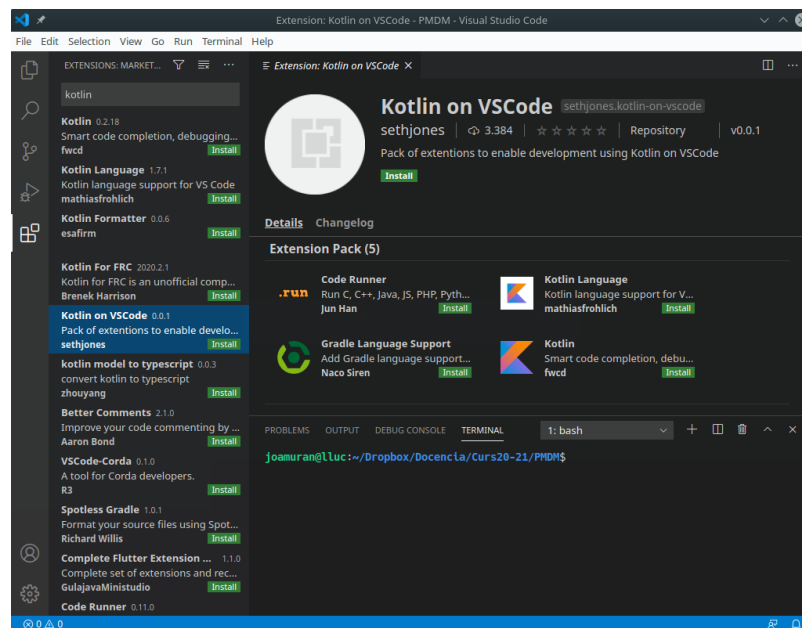

Figura 1: Kotlin on VSCode

Recordeu, si no ho teniu instal·lat prèviament que també ens serà d'utilitat el pack d'extensions *Java Extension Pack*, per treballar també amb Java des de VSCode. A més, una vegada instal·lades les extensions de Java, cal que ajustem la variable `java.home`. Per a això necessitarem saber on tenim instal·lada la JVM. Ho podem comprovar amb la variable d'entorn `$JAVA_HOME`:

```
1 $ echo $JAVA_HOME
2 /usr/lib/jvm/java-11-openjdk-amd64/
```

Anem a *File > Preferences > Settings* (o premem **Ctrl+,**), per accedir a la pestanya de preferències, i busquem `java.home` al quadre de cerca.

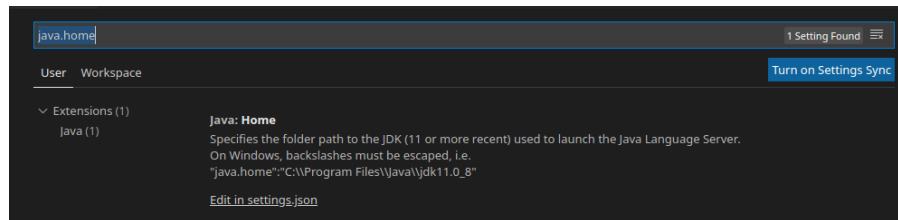

Figura 2: Establint `java.home`

Fem clic en *Edit in settings.json*, i establim la variable amb el valor que hem obtingut del `$JAVA_HOME` del sistema. Al nostre cas:

```
1  "java.home": "/usr/lib/jvm/java-11-openjdk-amd64/"
```

Una vegada editat, guardem el fitxer i ja ho tindrem tot configurat.

2. Estructura i execució d'un programa: Hello World

Recordem l'estructura general d'un programa en Java:

```
1 public class hello {
2     public static void main(String[] args) {
3         System.out.println("Hello, World");
4     }
5 }
```

Recordeu que el nom de la classe ha de ser el mateix que el del fitxer, sense l'extensió `java` (Fitxer `hello.java`).

Aquest codi, en Kotlin l'expressaríem així (nomenarem al fitxer `helloworld.kt`):

```
1 fun main() {
2     println("Hello World")
3 }
```

Com veiem, les principals diferències són:

- La funció principal (`main`) es declara com una funció de primer nivell, sense necessitat que estiga dins una classe. Per tant, Kotlin no requereix que tot siguin classes, a diferència de Java, i ens permet treballar com en C o C++, amb funcions.
- Aquesta funció `main` pot rebre arguments, però no és necesari indicar-ho.

- Tampoc cal indicar la visibilitat de la funció (**public**), ni si és estàtica (**static**).
- La funció `println` la tenim disponible directament, sense passar per `System.out`.
- Els `;` de final de línia són opcionals, i solen evitar-se per convenció

2.1. Compilació i execució

Amb java, des de la línia d'ordres, compilem amb:

```
1 $ javac hello.java
```

Aquesta ordre ens crea el fitxer en bytecode `hello.class`, que executem amb:

```
1 $ java hello
```

De la mateixa manera que amb java, disposem d'una ordre per compilar i altra per executar.

Per compilar el programa, utilitzem l'ordre `kotlinc`:

```
1 $ kotlinc helloworld.kt
```

Amb açò es genera un fitxer bytecode `HelloWorldKt.class`. Fixeu-vos que afegim la primera lletra en majúscula, i completa el nom de la classe amb `Kt`.

Per executar aquest bytecode:

```
1 $ kotlin HelloWorldKt
```

Per comprovar que es tracta de bytecode totalment compatible amb Java, podem llançar-lo amb:

```
1 $ java HelloWorldKt
```

2.2. Ús d'arguments

Recordem que els arguments amb els què s'invoca el programa es recullen en un vector d'strings:

```
1 /*
2  Fitxer hello.java
3  */
4
5  public class hello {
6      // Mètode principal
7      public static void main(String[] args) {
8          if (args.length!=0)
9              System.out.println("Hello "+args[0]);
10         else
11             System.out.println("Hello World");
```

```
12     }  
13 }
```

En Kotlin, aquest exemple seria:

```
1  /*  
2  Fitxer hello.kt  
3  */  
4  
5  // funció principal, de primer nivell.  
6  fun main(args: Array<String>) {  
7      if (args.size>1)  
8          println("Hello "+args[0])  
9      else  
10         println("Hello World")  
11 }
```

Com podem veure, la forma de rebre arguments és lleugerament diferent. Als paràmetres per a les funcions en Kotlin expressem primer el nom i després el tipus. En aquest cas, per indicar que es tracta d'un vector d'Strings ho fem amb `Array<String>`.

Per altra banda, en lloc d'utilitzar la propietat `length` utilitzem `size`, i accedim de la mateixa manera al vector. Per altra banda, el primer `println` podria haver-se expressat també de la següent manera:

```
1  println("Hello ${args[0]}")
```

Que recorda una sintaxi més semblant a *Bash*, i fa ús del que es coneixen com *expressions de plantilla*, que veurem més avant.

Per taltra banda, a l'exemple, podeu veure un parell de comentaris. Aquests s'expressen de la mateixa manera, tant en Java com en Kotlin:

```
1  // Comentari d'una línia
```

```
1  /*  
2  Comentaris de més d'una línia  
3  */
```

2.3. Gradle, Java i Kotlin

El sistema d'automatització de construcció de projectes *Gradle* suporta, a més de Java, projectes en Kotlin, així com projectes on es combinen ambdós llenguatges.

Per fer un exemple il·lustratiu, anem a fer un projecte Gradle, de tipus aplicació Kotlin, però que també utilitzi codi java. Utilitzarem la versió 6.6.1 de Gradle, inclosa a JustIX, i disponible a través dels

repositoris del centre.

Per crear el projecte de manera senzilla, farem ús de l'ordre `Gradle init`, en un directori per al projecte anomenat `helloGradle`, que haurem de crear:

```
1 $ mkdir helloGradle
2 $ cd helloGradle
3 helloGradle$ gradle init
4
5 Welcome to Gradle 6.6.1!
6
7 Here are the highlights of this release:
8 - Experimental build configuration caching
9 - Built-in conventions for handling credentials
10 - Java compilation supports --release flag
11
12 For more details see https://docs.gradle.org/6.6.1/release-notes.html
13
14 Starting a Gradle Daemon (subsequent builds will be faster)
15
16 Select type of project to generate:
17   1: basic
18   2: application
19   3: library
20   4: Gradle plugin
21 Enter selection (default: basic) [1..4] 2
```

Com veiem, ens indica la versió de Gradle, i en primer lloc ens demana el tipus de projecte que volem. Indicarem que volem generar una aplicació 2: `application`.

Tot seguit ens demanarà el llenguatge d'implementació. Triarem 4: `Kotlin`.

```
1 Select implementation language:
2   1: C++
3   2: Groovy
4   3: Java
5   4: Kotlin
6   5: Swift
7 Enter selection (default: Java) [1..5] 4
```

I per a l'script de configuració del projecte, tot i que podem utilitzar una notació Kotlin, farem ús de `Groovy`, amb el què ja hem treballat habitualment.

```
1 Select build script DSL:
2   1: Groovy
3   2: Kotlin
4 Enter selection (default: Kotlin) [1..2] 1
```

Ara ens queda per indicar el nom del projecte, on triarem el que ens suggereix per defecte (`helloGradle`), i com a paquet font, indicarem `com.ieseljust.dam`:

```
1 Project name (default: helloGradle):
2 Source package (default: helloGradle): com.ieseljust.dam
3
4 BUILD SUCCESSFUL in 1m 20s
5 2 actionable tasks: 2 executed
```

Recordeu que `gradle init` també admet paràmetres per configurar el projecte, de manera que ens podem estalviar l'assistent anterior amb:

```
1 $ gradle init --type kotlin-application \
2               --dsl groovy \
3               --project-name helloGradle \
4               --package com.ieseljust.dam
```

Amb qualsevol de les dues formes, haurem generat la següent estructura de directoris:

```
1 helloGradle/
2 |-- build.gradle
3 |-- gradle
4 |   |-- wrapper
5 |   |   |-- gradle-wrapper.jar
6 |   |   |-- gradle-wrapper.properties
7 |-- gradlew
8 |-- gradlew.bat
9 |-- settings.gradle
10 |-- src
11 |   |-- main
12 |   |   |-- kotlin
13 |   |   |   |-- com
14 |   |   |   |   |-- ieseljust
15 |   |   |   |   |   |-- dam
16 |   |   |   |   |       |-- App.kt
17 |   |   |-- resources
18 |   |-- test
19 |   |   |-- kotlin
20 |   |   |   |-- com
21 |   |   |   |   |-- ieseljust
22 |   |   |   |   |   |-- dam
23 |   |   |   |   |       |-- AppTest.kt
24 |   |   |-- resources
```

Com a fitxers i carpetes interessants tenim el fitxer `build.gradle`, amb la configuració del projecte, i la carpeta `src`. Fixeu-vos que ara, dins la carpeta `src/main`, en lloc del directori `java` tenim el directori `kotlin`, amb l'estructura de directoris determinada pel nom del paquet que li hem dit (`com/ieseljust/dam`).

Ens queda per veure el contingut del fitxer de configuració `build.gradle`:

```
1 /*
```

```
2  * This file was generated by the Gradle 'init' task.
3  *
4  * This generated file contains a sample Kotlin application project to
   get you started.
5  */
6
7  plugins {
8      // Apply the Kotlin JVM plugin to add support for Kotlin.
9      id 'org.jetbrains.kotlin.jvm' version '1.3.72'
10
11     // Apply the application plugin to add support for building a CLI
       application.
12     id 'application'
13 }
14
15 repositories {
16     // Use jcenter for resolving dependencies.
17     // You can declare any Maven/Ivy/file repository here.
18     jcenter()
19 }
20
21 dependencies {
22     // Align versions of all Kotlin components
23     implementation platform('org.jetbrains.kotlin:kotlin-bom')
24
25     // Use the Kotlin JDK 8 standard library.
26     implementation 'org.jetbrains.kotlin:kotlin-stdlib-jdk8'
27
28     // Use the Kotlin test library.
29     testImplementation 'org.jetbrains.kotlin:kotlin-test'
30
31     // Use the Kotlin JUnit integration.
32     testImplementation 'org.jetbrains.kotlin:kotlin-test-junit'
33 }
34
35 application {
36     // Define the main class for the application.
37     mainClassName = 'com.ieseljust.dam.AppKt'
38 }
```

Revisem les seccions de què consta aquest fitxer:

- **plugins**, on s'inclouen els plugins de suport per a Kotlin a la JVM i per generar una aplicació de tipus CLI,
- **repositories**, on s'afigen els repositoris `jcenter()` per defecte. Recordeu que aci podem afegir també els de `mavenCentral()`, igual que als projectes amb Java,
- **dependencies**, on s'inclouen algunes dependències necessàries per a Kotlin i els seus tests,
- **application**, on s'indica el nom, completament qualificat (amb el prefix del paquet), de **la classe que llançarà l'aplicació: `AppKt`**.

Veiem ara el contingut del fitxer font `App.kt`:

```
1  /*
2   * This Kotlin source file was generated by the Gradle 'init' task.
3   */
4  package com.ieseljust.dam
5
6  class App {
7      val greeting: String
8      get() {
9          return "Hello world."
10     }
11 }
12
13 fun main(args: Array<String>) {
14     println(App().greeting)
15 }
```

Com veiem, presenta una sintaxi molt semblant a Java, però amb algunes peculiaritats a destacar:

- S'ha definit la classe `App`, amb un atribut `greeting`, de tipus `String`, i que és definit com un *atribut immutable*. Un *atribut immutable* seria equiparable a una constant en Java, i es defineix amb `val`, mentre que els atributs mutables es definiran amb `var`. A més, hi ha un mètode `get()`, definit a continuació d'aquest atribut, i que és el mètode accessor, per a lectura d'aquest atribut. Com que es tracta d'un atribut només de lectura, només té el mètode `get` i no `set`.
- Es defineix la funció `main`, com a funció de primer nivell, pel que no està definida dins de cap classe. Aquesta funció el que fa és escriure el valor de l'atribut `greeting` d'un objecte de la classe `App`. Veiem alguns detalls d'esta línia que ens poden resultar curiosos:
 - No hem utilitzat l'operador `new` per declarar un objecte de tipus `App`, sinó que hem utilitzat el nom de la classe com si fos una funció. En Kotlin, l'operador `new` no existeix.
 - Accedim al valor de `greeting` com si estiguérem accedint directament a l'atribut. Tot i que no ho indiquem explícitament, el que està fent Kotlin realment és invocar al mètode `get` associat a aquest atribut.
- Per altra banda, recordem que la classe principal que hem indicat al fitxer `build.gradle` és `com.ieseljust.dam.AppKt`. Aquest fitxer `com/ieseljust/dam/AppKt.class` serà el resultat de la compilació d'aquest fitxer `App.kt`. Però... si la funció `main` no està dins de cap classe, per què s'indica com a classe principal? Aprofundirem més avant en açò, però de moment, avancem que Kotlin, en fer la compilació per a la JVM, generarà automàticament la classe per nosaltres, per tal que el fitxer `bytecode` siga compatible totalment amb la JVM.

Ara només ens quedaria veure el resultat de la compilació i execució. Ens situem en l'arrel del projecte, i llancem:

```
1 $ gradle build
```

La primera vegada que el llancem, veurem que tarda una miqueta a descarregar totes les llibreries necessàries.

Si donem una ullada a l'arbre del projecte (`tree`) veurem que genera moltes més coses que quan treballàvem amb Java, ja que necessita tot l'entorn per treballar amb Kotlin des de Gradle. Anem a centrar-nos en part de la carpeta `build`:

```
1 .
2 |-- build
3 |   |-- classes
4 |     |-- kotlin
5 |       |-- main
6 |         |-- com
7 |           |-- ieseljust
8 |             |-- dam
9 |               |-- App.class
10 |               |-- AppKt.class
11 ...
```

Aci veiem que s'han generat dues classes: la classe `App`, que és exactament la classe que hem generat creat al fitxer `App.kt`, i la classe `AppKt.class`, que és la que conté el mètode `main` i si es fixeu, la que es llança des del `build.gradle` (`com.ieseljust.dam.AppKt`). Com hem comentat, és una classe que genera Kotlin automàticament, amb el nom del fitxer sense extensió `App` més la cadena `Kt`.

Ara llancem l'aplicació i veurem que ens mostra el missatge esperat:

```
1 $ gradle run
2
3 > Task :run
4 Hello world.
```

Afegint codi Java

Anem a veure ara com afegiríem codi Java a la nostra aplicació. Per a això, anem a eliminar la classe `App` del fitxer `App.kt`, i la definirem en un fitxer Java.

En primer lloc, creariem el directori `java` dins la carpeta `src/main`, amb l'estructura de directoris del paquet:

```
1 $ cd src/main
2 $ mkdir -p src/main/java/com/ieseljust/dam
```

I creem el fitxer `src/main/java/com/ieseljust/dam/App.java` amb:

```

1 package com.ieseljust.dam;
2
3 public class App {
4     public String greeting = "Hola Kotlin, des de Java";
5
6     public String getGreeting() {
7         return this.greeting;
8     }
9 }

```

I modifiquem el fitxer `App.kt` amb:

```

1 package com.ieseljust.dam
2
3 fun main(args: Array<String>) {
4     println(App().getGreeting());
5 }

```

Com que es tracta del mateix **package**, no hem d'importar la classe `App`.

L'estructura de fonts quedaria:

```

1 src/
2 |-- main
3 |   |-- java
4 |   |   |-- com
5 |   |   |   |-- ieseljust
6 |   |   |   |   |-- dam
7 |   |   |   |       App.java
8 |   |-- kotlin
9 |   |   |-- com
10 |   |   |   |-- ieseljust
11 |   |   |   |   |-- dam
12 |   |   |   |       App.kt

```

Com veiem, dupliquem l'estructura de directoris per a Java i per a Kotlin, duplicat que també es vorà en les classes que generem en construir el paquet:

```

1 .
2 |-- build
3 |   |-- classes
4 |   |   |-- java
5 |   |   |   |-- main
6 |   |   |   |   |-- com
7 |   |   |   |   |   |-- ieseljust
8 |   |   |   |   |   |   |-- dam
9 |   |   |   |   |       App.class
10 |   |-- kotlin
11 |   |   |-- main
12 |   |   |   |-- com
13 |   |   |       ieseljust

```


3.2. Variables i tipus bàsics en Kotlin

En Kotlin els tipus de dades són classes, de manera que podem accedir a les seues *propietats i funcions membre* -Recordeu que amb Java per fer açò utilitzem *wrappers*- . Alguns d'aquests tipus, com els números, caràcters o valors lògics poden representar-se de forma especial internament, com a valors primitius en temps d'execució, però tot això de manera transparent a l'usuari.

Per definir valors en Kotlin fem ús de les paraules reservades `var` o `val`:

- Utilitzarem `var` per tal de definir **variables mutables**
- Utilitzarem `val` per tal de definir **variables immutables**, o el que en Java seria **valors constants**.

En general, es recomana utilitzar valors constants sempre que sapiguem que no van a haver de ser modificats, per disposar de major seguretat i rendiment quan treballem en diversos fils d'execució.

Les següents assignacions serien correctes:

```
1 val pi = 3.14    // Constant
2
3 val modul        // Constant
4 modul = "PMDM"   // Encara que siga altra línia, és una única assignació
5
6 var x = 1         // Valor variable
7 x=x+1
```

Si ens fixem, veurem que **no hem definit el tipus de les variables**. Kotlin és capaç d'inferir el tipus de les variables a partir dels valors amb les què les inicialitzem, pel que no cal indicar-los explícitament. Només serà necessari indicar el tipus d'una variable si no li donem valor en la declaració. Per tal d'indicar el tipus farem:

```
1 var nomVariable: Tipus
```

O bé podem indicar el tipus i donar també valor:

```
1 val nomVariable: Tipus = valor
```

Com hem dit, en Kotlin tots els tipus de dades són classes. Totes estes classes descendeixen de la superclasse genèrica `Any`, que podria equiparar-se a la classe `Object` de Java o C#.

Tipus numèrics

En Kotlin tenim els següents tipus numèrics:

Tipus	Exemple	Longitud	Conversió al tipus
Byte	<code>val byte: Byte = 8</code>	8 bits	<code>toByte(): Byte</code>
Short	<code>val short: Short = 16</code>	16 bits	<code>toShort(): Short</code>
Int	<code>val int: Int = 32 val hexadecimal: Int = 0x16 val binary: Int = 0b101</code>	32 bits	<code>toInt(): Int</code>
! Long	<code>val long: Long = 64L</code>	64 bits	<code>toLong(): Long</code>
Foat	<code>val float: Float = 32.0F</code>	32 bits	<code>toFloat(): Float</code>
Double	<code>val double: Double = 64.0</code>	64 bits	<code>toDouble(): Double</code>

La inferència dels tipus quan no els especifiquem, es fa en base als valors que li donem, de manera que podem especificar de forma indirecta el tipus, per exemple:

```
1 val myVar=1 //Inferiria el tipus de myVar com a Int
```

```
1 val myVar=1L //Inferiria el tipus de myVar com a Long
```

```
1 val myVar=1.0 //Inferiria el tipus de myVar com a Double
```

```
1 val myVar=1.0F //Inferiria el tipus de myVar com a Float
```

Per altra banda, podem afegir guions baixos (_) quan escrivim números per tal que es puguin llegir millor, per exemple:

```
1 val milio = 1_000_000
```

Caràcters

El tipus caràcter a Kotlin es representa amb **char**, i a diferència de Java, no es representa com un número.

Per definir un tipus caràcter fem:

```
1 var char:character = 'a'
```

I per er la conversió a caràcter, utilitzem:

```
1 toChar(): Char
```

Per indicar caràcters especials, farem ús de seqüències d'escapament, mitjançant la barra invertida: `'\t', '\b', '\n', '\r', '\\', '\"', '\\\\', '\\$'`.

3.3. Cadenes de caràcters

A Java, les cadenes de caràcters es representen amb la classe `java.lang.String`.

Per declarar una cadena de caràcters, podem indicar-no directament o creant un instància de la classe *String*:

```
1 String cadena="contingut";
2 String cadena=new String("contingut");
```

En Kotlin la representació de cadenes de caràcters és molt semblant a Java. També s'utilitzen les cometes dobles, i podem escapar caràcters amb la barra invertida `\`.

```
1 val cadena="contingut"
2 val cadena:String="contingut"
```

Alguns dels mètodes interessants per a tractar amb cadenes de caràcters són, en Java i Kotlin:

Mètode de String en Java	Funció/Propietat membre en Kotlin
<code>cadena.concat(cadena2)</code>	<code>cadena1.plus(cadena2)</code>
<code>cadena.length()</code>	<code>cadena.length</code>
<code>cadena.charAt(pos)</code>	<code>cadena[pos]</code>
<code>cadena.substring(pos_ini[, pos_fy])</code>	<code>cadena.substring(pos_ini[, pos_fy])</code>
<code>cadena.equals(cadena2)</code>	<code>cadena.equals(cadena2)</code>
<code>cadena.startsWith(cadena2)</code>	<code>cadena.startsWith(cadena2)</code>

A més, per a la concatenació (*concat/plus*) i per a la comparació (*equals*), disposem dels operadors sobrecarregats `+` i `==` respectivament, tant en Java com en Kotlin. També podrem concatenar valors d'altres tipus, sempre que algun element siga una cadena (per exemple: `val cadena="hoLa"+1`).

Cadenes sense format o Raw String

Les cadenes sense format es delimiten amb triples cometes, i ens permeten escriure un *String* en diverses línies. Aquestes podran contenir tant noves línies com qualsevol altre caràcter:

```
1 val fragment="""
2 El miedo es el camino hacia el Lado Oscuro;
3 el miedo lleva a la ira,
4 la ira lleva al odio,
5 el odio lleva al sufrimiento.
6
7     Maestro Yoda
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19 """
```

Amb aquestes cadenes podem utilitzar el mètode `trimMargin()` que elimina els espais en blanc abans del caràcter `|`. Açò ens pot ser d'utilitat quan volem mantindre la indentació a l'hora de definir una cadena sense format. Per exemple si fem:

```
1 fun main(args: Array<String>) {
2     println("""El miedo es el camino hacia el Lado Oscuro;
3         el miedo lleva a la ira,
4         la ira lleva al odio,
5         el odio lleva al sufrimiento.
6
7         Maestro Yoda
8     """)
9 }
```

Obtindríem l'eixida:

```
1 El miedo es el camino hacia el Lado Oscuro;
2     el miedo lleva a la ira,
3     la ira lleva al odio,
```

```
4         el odio lleva al sufrimiento.
5
6         Maestro Yoda
```

Per tal de mantenir la indentació i escriure el fragment correctament, farem:

```
1 fun main(args: Array<String>) {
2     println("""El miedo es el camino hacia el Lado Oscuro;
3         |el miedo lleva a la ira,
4         |la ira lleva al odio,
5         |el odio lleva al sufrimiento.
6
7         |         Maestro Yoda
8     """).trimMargin()
9 }
```

El caràcter `|` amb el que podem indicar fins on eliminar espais inicials, pot ser reemplaçat per altre passant-lo com a argument al mètode. Per exemple, per a que siga `#`, farem: `.trimMargin("#")`.

String templates

Els *String Templates* o literals de cadena poden contindre expressions de plantilla (*template expressions*): fragments de codi que serà avaluat i el seu resultat concatenat a la cadena. Amb això podem incloure valors, variables o fins i tot expressions dins una cadena.

Les expressions de plantilla comencen amb el signe dòlar `$` i consisteixen en un nom de variable o una expressió entre claus `{}`.

A l'apartat sobre l'ús d'arguments ja hem vist una expressió d'aquest tipus:

```
1 println("Hello ${args[0]}")
```

Però podem utilitzar altres construccions com:

```
1 val nom="maestro Yoda"
2 println("$nom te ${nom.length} caràcters")
```

```
1 val temperatura = 27
2 println("Amb ${temperatura}° fa ${if (temperatura > 24) "calor" else "fred"}")
```

Per mostrar la variable `temperatura` podríem haver utilitzat `$temperatura` sense claus, però com hem afegir el símbol `°` al darrere, hem hagut d'utilitzar les claus per delimitar el nom de la variable.

Per altra banda, aquestes plantilles es poden utilitzar dins de qualsevol tipus de cadena, tant sense processar com escapades, pel que si volem escriure *literalment* una expressió farem (representem `$` amb ``${}``):

```
1 val temperatura=27
2 println("""El valor de ${'$'}{temperatura} és ${temperatura}°""")
```

3.4. Valors nuls o *Nullable Types*

Hem comentat que Kotlin és un llenguatge segur, i entre altres coses, ens evita errors a l'hora de programar com el *NullPointerException* ja que no permet que els valors de les variables siguin nuls per defecte.

Si volem especificar que una variable pugui contindre un valor `null`, cal definir-la explícitament com a *nullable*. Per a això, quan la definim, afegim un interrogant `?` al seu tipus:

```
1 >>> val nom: String?=null
```

Si no haverem definit la variable com a *nullable* haverem obtingut l'error:

```
1 >>> val nom:String=null
2 error: null can not be a value of a non-null type String
```

L'operador *Safe Call Operator* ? .

Per tindre un plus de seguretat a les variables *nullable* i poder d'accedir a les propietats o mètodes d'un objecte d'aquest tipus, Kotlin ens ofereix l'operador *Safe Call Operator* `?.` Amb aquest operador, només podrem accedir a atributs o mètodes d'un objecte si té un valor no nul. En cas que aquest siga nul, s'ignorarà, evitant així una excepció de tipus *NullPointerException*. Veiem alguns exemples:

- Definició d'un string *nullable* amb valor **diferent** a `null`, i accés a la seua propietat `length`, que ens diu la longitud d'aquest:

```
1 >>> val nom:String?="Jose"
2 >>> nom?.length
3 res1: kotlin.Int? = 4
```

- Definició d'un string *nullable* amb valor **igual** a `null`, i accés a la seua propietat `length`, que ens retornarà `null`, però sense tornar cap error.

```
1 >>> val nom:String?=null
2 >>> nom?.length
3 res24: kotlin.Int? = null
```

- En canvi, si definim un string sense indicar que siga nullable, si li assignem el valor **null** obtindrem un error:

```
1 >>> val nom:String=null
2 error: null can not be a value of a non-null type String
```

Per altra banda, podem encadenar *crides segures*, fent ús de l'operador `?.` Per exemple:

```
1 // La funció ObtenirNomPaisSegur retorna un String corresponent
2 // al país en què viu la persona (objecte de tipus Prsona)
3 // que li passem com a argument.
4 fun ObtenirNomPaisSegur(persona: Persona?): String? {
5     // Obtenim el nom del país on viu la pesona "navegant"
6     // a través de les diferents classes
7     return persona?.direccio?.ciutat?.pais?.nom
8 }
```

Amb l'ús de l'operador `?.` ens estem assegurant que si algun dels objectes intermitjos és *nul*, el valor de retorn de la funció siga *nul* i no llance cap error.

L'operador *Elvis* `?:`:

Kotlin també ens proporciona l'operador `?:`, conegut com l'operador *Elvis*, per tal d'especificar un valor alternatiu quan la variable és nul·la. Veiem un exemple d'ús des de la consola de kotlin:

```
1 >>> val nom:String?="Jose"
2 >>> nom?.length ?: -1
3 res39: kotlin.Int = 4
4
5 >>> val nom:String?=null
6 >>> nom?.length ?: -1
7 res41: kotlin.Int = -1
```

En aquest exemple, si la cadena *nom* té valor, quan accedim a la seua longitud, ens mostrarà aquesta sense problemes. En canvi, si *nom* no té valor (aquest és **null**), obtindrem el valor de *-1*, en lloc d'un error.

Operador d'aserció no-nul `!!`

Aquest operador `!!` convertirà qualsevol valor de tipus *nullable* a un tipus **no nul**, i tornarà una excepció *NullPointerException* en cas que el valor siga nul.

- Definim un string *nullable*, amb valor nul:

```
1 >>> val nom1:String?=null
```

- Si accedim a la seua propietat `length` obtindrem un error:

```
1 >>> nom1.length
2 error: only safe (?.) or non-null asserted (!!.) calls are allowed on a
   nullable receiver of type String?
3 nom1.length
4      ^
```

Aquest error ens indica que estem intentant accedir a les propietats d'un objecte que és nul. Per evitar-lo, ens diu que o bé utilitzem l'operador de crida segura (`?.`) o el convertim a un tipus no nul amb l'operador d'assertió no nul (`!!`).

- Utilitzant aquest operador d'assertió no nul, veurem com ara Kotlin ens torna una excepció:

```
1 >>> nom1!!.length
2 kotlin.KotlinNullPointerException
```

La utilitat d'aquest operador és per forçar que es produisca una excepció `NullPointerException` quan accedim a un valor nul.

Podeu trobar més informació sobre els tipus segurs a la documentació de Kotlin: <https://kotlinlang.org/docs/reference/safety.html>

3.5. Detalls sobre l'emmagatzemament de variables

L'emmagatzemament de variable en **Java** es realitza de la següent forma:

- Les variables de **tipus bàsic** (`int`, `float`, ...) s'emmagatzemen tal qual en l'adreça de memòria a la que apunta la variable.
- Per a les variables de **tipus no bàsic** (objectes, vectors i matrius), l'adreça de memòria a la que apunta el nom de la variable és una referència a l'adreça de memòria on realment es guarda l'objecte.

En **Kotlin** el mecanisme és pràcticament igual, amb la diferència que els tipus bàsics s'implementen també com a objectes.

Amb açò, anem a tindre algunes consideracions sobre el pas de paràmetres i la comparació d'objectes:

- Quan s'invoca un mètode en Java, el pas de paràmetres és sempre **per valor**. Ara bé:
 - Quan passem una variable de tipus bàsic, es fa una còpia del valor d'aquesta, i si es modifica, no afecta a la variable real.

- Quan passem una variable de tipus no bàsic, es fa una còpia, però de la referència a l'objecte, pel que els canvis sí que afecten a l'objecte original.

A l'hora de **comparar objectes** en Java, si utilitzàrem l'operador `==`, comparàriem la referència en memòria, el que voldria dir que comprovaríem si és el mateix objecte, no si té el mateix valor. Per tal de fer la comparació d'objectes, **caldría implementar un mètode específic** en la pròpia classe que comprovara que es tracta d'objectes de la mateixa classe, i comparara un per un tots els atributs d'aquest.

En Kotlin, tot i que els tipus bàsics s'implementen també com a objectes, i per tant s'emmagatzemen les seues referències, es tracten d'una forma més intel·ligent, i podem utilitzar els operadors de comparació de la mateixa manera que en Java. Al següent apartat ho veurem amb més detall.

4. Operadors

Als següent apartats, veurem les taules amb els diferents operadors que podem utilitzar tant en Java com en Kotlin i el seu significat.

• Operador d'assignació

S'utilitza per donar valor a una variable.

Operador	Significat	Exemple
=	Assignació	n=4

• Operadors aritmètics

Serveixen per realitzar operacions aritmètiques amb les variables. El resultat serà un valor numèric.

Operador	Significat	Exemple
-	Canvi de signe (unari)	-4
+	Suma	5 + 3
++	Increment	5++
+=	Suma Combinada	a+=b (a=a+b)
-	Resta	5 - 3
--	Decrement	5--

Operador	Significat	Exemple
--	Resta Combinada	a-=b (a=a-b)
	Producte	5 * 3
=	Producte Combinat	a=b (a=ab)
/	Divisió	5/3 5.0/3.0
/=	Divisió Combinada	a/=b (a=a/n)
%	Resta de la divisió entera	5 % 3
%=	Resta de la divisió combinada	a%=b (a=a%b)

• Operadors relacionals

Serveixen per realitzar comparacions entre variables, i retornen un valor lògic.

Operador	Significat	Exemple
==	igual que	a==b
!=	diferent que	a!=b
<	menor que	a	major que	a>b
<=	menor o igual	a<=b
>=	major o igual	a>=b

A més, amb **Kotlin**, podem utilitzar:

Operador	Significat	Exemple
===	És el mateix objecte	a===b
!==	No és el mateix objecte	a!==b

En Kotlin el diferencia la igualtat *estructural* i la igualtat *referencial*:

- La igualtat **estructural** serveix per tal de comprovar si dos valors o variables són iguals (com un `equals()` en Java), i utilitza els operadors `==` per comprovar si tenen el mateix valor i `!=` per

comprovar si són valors diferents.

- La igualtat **referencial**, per la seua banda, comprova si dues referències apunten o no al mateix objecte. Amb `===` comprovem si s'apunta al mateix objecte, i amb `!==` si dos referències apunten a objectes diferents.

Per altra banda, tot i que a Kotlin tot són objectes (per tant, referències) amb els tipus bàsics (int, float...) es fa una excepció, i es tracten de manera més intel·ligent, de manera que la igualtat referencial `===` compara valors en lloc de comparar les referències.

• Operadors lògics

Serveixen per realitzar operacions entre variables de tipus lògic. El seu resultat és també de tipus lògic.

Operador	Significat	Exemple
!	Negació	!(a==b)
	OR	(a==b) (a==c)
&&	AND	(a==b)&&(a==c)

• Operador condicional ternari

En Java existeix l'operador condicional ternari:

Operador	Significat	Exemple
?:	Operador Condicional Ternari	a = (b==0 ? a : a/b)

```
1 valor = ( condició ? expressió_1 : expressió_1 );
```

Que seria equivalent a:

```
1 if (condició)
2     valor = expressió_1;
3 else
4     valor = expressió_2;
```

Cal dir, que en aquest punt, Java, a l'igual que altres llenguatges com Javascript o C#, tracta les sentències condicionals com una declaració, el que vol dir que no es resolen a un valor. Per això, cal utilitzar aquest operador ternari si volem assignar un valor de forma condicional a una variable.

En Kotlin, una sentència condicional no és una declaració, sinó una expressió, de manera que pot

assignar-se directament a una variable, de manera que no és necessari aquest operador, i podem fer coses com:

```
1 var valor = if (condició) expressió_1 else expressió_2
```

Veiem-ho amb un exemple més clar:

```
1 // En Java:  
2 major = ( x>y ? x : y );
```

```
1 // En Kotlin:  
2 var major = if (x>y) x else y
```

Com veiem, resulta una miqueta més clar el codi en Kotlin que en Java.

• Separadors

Els separadors són caràcters amb significat especial.

Operador	Significat
()	Permet especificar la prioritat dins les expressions i fer conversions de tipus (Java). També s'usa per especificar la llista d'arguments de funcions i/o mètodes
{ }	Defineix blocs de codi
[]	Per declarar i referenciar elements de vectors o matrius
;	Separador de sentències (opcional en Kotlin)
,	Separa identificadors en la declaració de variables i llistes de paràmetres, o encadenar sentències dins un for
.	Separa el nom d'un atribut/mètode de la seua instància de referència. També separa l'identificador d'un paquet dels subpaquets i classes

5. Estructures de control

Veiem les diferents estructures de control que podem utilitzar tant a Java com a Kotlin:

5.1. Estructures condicionals

if-else

Aquesta estructura de control és igual en Java que en Kotlin:

```
1 if (expressió Lògica) {  
2     bloc_de_sentències_si_expressió_avalua_a_true;  
3 } else {  
4     bloc_de_sentències_si_expressió_avalua_a_false;  
5 }
```

Recordeu, que a més, l'estructura **if-then-else** pot usar-se a Kotlin com a una expressió.

Switch i When

Els **switch** s'utilitzen en Java, i **no existeixen a Kotlin**. La seua sintaxi és:

```
1 switch (variable)  
2     case valor_1:  
3         sentències_si_variable==valor_1;  
4         break;  
5     case valor_2:  
6         sentències_si_variable==valor_2;  
7         break;  
8     ...  
9     case valor_n:  
10        sentències_si_variable==valor_n;  
11        break;  
12    default:  
13        sentències_si_cap_valor_es_compleix;  
14        break;  
15    }  
16 }  
17 }
```

L'estructura que més s'assemblaria al **switch** de Java en Kotlin és el **when**. Els **when** en Kotlin podriem dir que es tracten de **switch supervitaminats**. Es tracta d'una construcció que pot utilitzar-se tant com a sentència com a expressió.

La sintaxi bàsica del **when** podria expressar-se de les formes següents:

- **Com a sentència:** Més o menys com faríem un **switch** amb altres llenguatges, però amb sintaxi diferent:

```
1 when (expressióValor){
2     valor1 -> sentencies_si_valor1
3     valor2 -> sentencies_si_valor2
4     ...
5     valorN -> sentencies_si_valorN
6     else -> sentencies_default
7 }
```

En aquesta construcció l'**else** seria com el **default** al **switch** de Java, i el seu ús no és obligatori.

- **Com a expressió:** Kotlin suporta el paradigma de la **programació funcional** de forma bastant bàsica. Als llenguatges de programació funcional, les estructures de control són expressions, de manera que el resultat de la seua avaluació pot ser retornat a qui l'invoca. Si aquest valor s'assigna a una variable, el compilador comprovarà que el tipus retornat és compatible amb l'esperat i ens informará si no és el cas. Així doncs, podem utilitzar:

```
1 var x=when (expressióValor){
2     valor1 -> valor_per_a_x_si_valor1
3     valor2 -> valor_per_a_x_si_valor2
4     ...
5     valorN -> valor_per_a_x_si_valor1
6     else -> valor_per_a_x_per_defecte
7 }
```

En aquest cas, s'avaluarà **expressióValor**, i en funció del resultat (**valor1**, **valor2**...) s'assignarà un o altre valor a **x**. En aquest cas, l'ús de **else** sí que és necessari, ja que necessàriament caldrà assignar un valor a **x**.

Veiem algun exemples d'ús per veure-ho més clar:

Exemple: Ús de **when** com a sentència. Suposant que estem dins un **main** amb arguments:

```
1 when (args[0]){
2     "Hola Don Pepito" -> println("Hola Don José")
3     "Pasó usted por mi casa" -> println("Por su casa yo pasé")
4     "Y vio usted a mi abuela" -> println("A su abuela yo la vi")
5     "Adiós don Pepito" -> println("Adiós don José")
6 }
```

Exemple: Ús de **when** com a expressió:

```
1 var resposta=when (args[0]){
2     "Hola Don Pepito" -> "Hola Don José"
3     "Pasó usted por mi casa" -> "Por su casa yo pasé"
4     "Y vio usted a mi abuela" -> "A su abuela yo la vi"
```

```
5     "Adiós don Pepito" -> "Adiós don José"
6     else -> "No entenc la pregunta"
7 }
8 println(resposta)
```

Per altra banda, és possible que volgam afegir més d'una sentència segons les condicions. Aleshores, podriem utilitzar les claus `{}` per delimitar blocs de sentències:

```
1 resposta=when (args[0]){
2     "Hola Don Pepito" -> {
3         println("coincidència al bloc 1")
4         "Hola Don José"}
5     "Pasó usted por mi casa" -> {
6         println("coincidència al bloc 2")
7         "Por su casa yo pasé"}
8     "Y vio usted a mi abuela" -> {
9         println("coincidència al bloc 3")
10        "A su abuela yo la vi"}
11    "Adiós don Pepito" -> {
12        println("coincidència al bloc 4")
13        "Adiós don José"}
14    else -> {
15        println("coincidència al bloc del else -default-")
16        "No entenc la pregunta"}
17 }
18 println(resposta)
```

Però `when` encara ens guarda algunes funcionalitats més bastant potents:

When sense arguments

When pot utilitzar-se sense arguments, de manera que ens servisca com a alternativa al `if-then-else`:

```
1 when{
2     temperatura < 15 -> println("Fa fred")
3     temperatura in 15..24 -> println("S'està bé")
4     temperatura > 25 -> println("Fa calor")
5 }
```

Operadors `is` i `in`

- Amb l'operador `is` podem determinar la classe d'una variable. Quan l'utilitzem a la part esquerra de la `->`, a la part dreta ja tindrem el càsting fet. Cal dir que per tal de fer aquest *smart cast* correctament i sense errors, la variable ha de ser de tipus *Any*.

```
1 var variable:Any=Valor
2
3 when(variable){
4     is Int -> println("${variable} és un enter")
```

```
5     is Char -> println("${variable} és un caràcter")
6     is String -> println("${variable} és una cadena")
7     else -> println("${variable} és d'altre tipus")
8
9 }
```

- Amb l'operador **in** podem comprovar si el valor està dins un rang. Per exemple:

```
1 when (mes){
2     in 1..3 -> println("Estem en hivern")
3     in 4..6 -> println("Estem en primavera")
4     in 7..9 -> println("Estem en estiu")
5     in 10..12 -> println("Estem en tardor")
6 }
```

Veiem en aquest exemple com és de senzill definir rangs amb Kotlin fent ús de l'operador ...

- A més, també podem especificar valors concrets dins un mateix cas:

```
1 var dia = 4
2 when(dia) {
3     1, 2, 3, 4, 5 -> println("Hui es treballa")
4     6, 7 -> println("Hui és cap de setmana")
5     else -> println("El dia no és correcte")
6 }
```

Podeu trobar més informació sobre el **when** a Kotlin a l'article <https://devexperto.com/expresion-when-kotlin/>

5.2. Estructures repetitives

Bucles for

- Es repeteix un bloc de sentències mentre es compleix la condició de repetició.
- La inicialització, la condició i la iteració es realitzen en la mateixa instrucció.

En **Java**, la sintaxi del **for** és la següent:

```
1 for (inicialització; condició_de_repetició; iteració)
2     Bloc_de_sentències
```

En **Kotlin**, la sintaxi és lleugerament diferent, i fa ús de l'operador **in**:

```
1 for (element in conjuntDeValors)
2     Instruccions
```

Anb açò podem fer coses com:

- Recórrer una cadena de caràcters o un vector:

```
1 for (caracter in "Hola Mon") println(caracter)
```

- Recórrer un rang de valors:

```
1 for (i in 1..10) {  
2     println(i)  
3 }
```

O bé, fent ús de la funció d'extensió `rangeTo()`, que seria equivalent:

```
1 for (i in 1.rangeTo(10)) {  
2     println(i)  
3 }
```

- Recórrer un rang de valors saltejant valors:

```
1 for (i in 1..10 step 2) {  
2     println(i)  
3 }
```

- Utilitzar les expressions `downTo` per iterar números en ordre invers:

```
1 for (i in 10 downTo 0 step 3) {  
2     println(i)  
3 }
```

Finalment, fixeu-vos que no hem indicat en cap moment el tipus de la variable que fa d'índex dels bucles. Aquest tipus és inferit per Kotlin segons els valors que li donem, i de fet, **no ens permet indicar-lo en la declaració**.

Bucles while i do-while

Els bucles **while** i **do-while** tenen la mateixa sintaxi a Kotlin que a Java.

Recordeu que als bucles **while**:

- La inicialització es realitza prèviament a la sentència while.
- Si la primera vegada l'expressió s'avalua a fals, no s'executa el bloc de sentències cap vegada.

```
1 [inicialització;]  
2 while (expressió) {  
3     Bloc_de_sentències;  
4     [iteració]  
5 }
```


Per la seua banda, als bucles **do-while**

- El bloc de sentències s'executa al menys una vegada, ja que l'expressió s'avalua al finalitzar aquest.

```
1 do {  
2     Bloc_de_sentències;  
3     [iteració]  
4 } while (expressió);
```

Sentències break i continue

- Poden trobar-se dins el bloc de sentències dels bucles.
- **break** força l'eixida del bucle.
- **continue** fa que es passe a la següent iteració, sense acabar d'executar la resta de sentències.

Amb Kotlin, a més podem fer ús d'**etiquetes** per a aquestes sentències. Una etiqueta no és més que un identificador seguit del signe @, al que podem fer referència quan fem un **break** o un **continue**, posant l'@ d'vant. Veiem-ho amb alguns exemples:

```
1 bucleExtern@ for (i in 1..10) {  
2     for (j in 1..10) {  
3         if (condició) break@bucleExtern  
4     }  
5 }
```

El següent codi:

```
1 for (i in 1..5){  
2     for (j in 1..5){  
3         println("${i}, ${j}")  
4         if (j>2) break  
5     }  
6 }
```

Tindrà l'eixida:

```
1 1, 1  
2 1, 2  
3 1, 3  
4 2, 1  
5 2, 2  
6 2, 3  
7 3, 1  
8 3, 2  
9 3, 3  
10 4, 1
```

```
11 4, 2
12 4, 3
13 5, 1
14 5, 2
15 5, 3
```

Mentre que si fem:

```
1 bucleExt@ for (i in 1..5){
2   for (j in 1..5){
3     println("${i}, ${j}")
4     if (j>2) break@bucleExt
5   }
6 }
```

Obtindrem:

```
1 1, 1
2 1, 2
3 1, 3
```

5.3. Tractament d'excepcions

Les excepcions representen situacions anòmales o problemes al nostre codi. En Java, podem distingir en general dos tipus d'excepcions:

- Els errors: situacions irrecuperables que provoquen l'aturada del programa.
- Les excepcions en sí, provocades per alguna situació anòmala, i que podem controlar.

Al següent diagrama de classes podem veure la jerarquia de les diferents classes d'errors que ens podem trobar a Java:

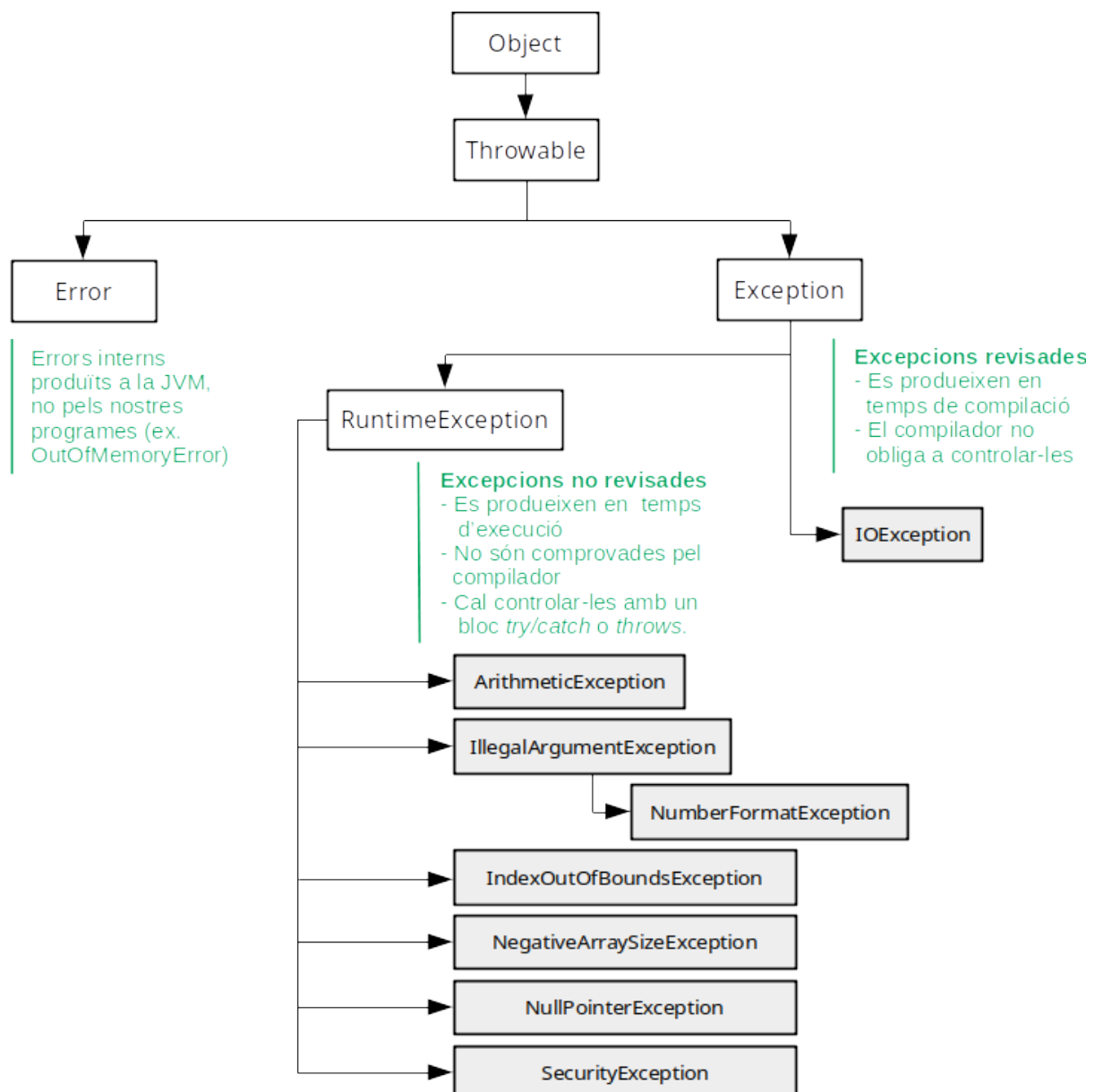

Figura 3: Excepcions en java

Veiem com totes les excepcions deriven de la classe `Throwable`, i d'aquesta deriven les classes `Error` i `Exception`.

A més, podem distingir dos tipus diferents d'excepcions a partir de la classe `Exception`:

- Les excepcions **revisades**, que hereten directament de `java.lang.Exception` i que són **detectades en temps de compilació**, de manera que el compilador ens obliga a controlar-les amb un bloc `try/catch` o relançar-les amb `throws`. Els mètodes que puguin provocar aquest

tipus d'excepcions ho han d'indicar amb la paraula clau **throws**, així com els mètodes que invoquen a mètodes que puguin llançar estes excepcions, hauran bé de capturar-les o rellançar-les. Exemples d'aquest tipu sd'excepcions són `IOException`, `ClassNotFoundException`, `FileNotFoundException`, `SQLException`, `NoSuchMethodException`.

- Les excepcions **no revisades**, que hereten de la classe `java.lang.RuntimeException`, són errades de codi, i es detecten **en temps d'execució**. Aquestes no són controlades pel compilador, pel que no ens obliga a tractar-les. Les excepcions no revisades més comunes inclouen:
 - **ArithmeticException**: Desbordament o divisió per zero.
 - **NumberFormatException**: Conversió il·legal de tipus.
 - **IndexOutOfBoundsException**: Accés a un element inexistent d'un vector.
 - **NegativeArraySizeException**: Intent de creació d'un vector de longitud negativa.
 - **NullPointerException**: Intent d'ús d'una referència nul·la.
 - **SecurityException**: Violació de la seguretat en temps d'execució.

Les excepcions no revisades poden previndre's codificant correctament el codi, pel que, com hem dit, no necessiten ser capturades.

La manera de tractar les excepcions amb Java és amb els blocs *try/catch*:

```
1 try {  
2     bloc_de_sentències_que_pot_llençar_excepcions  
3 } catch (ClasseExcepció_1 objecteExcepció) {  
4     bloc_de_sentències_per_tractar_excepció_1;  
5 } catch (ClasseExcepció_2 objecteExcepció) {  
6     bloc_de_sentències_per_tractar_excepció_1;  
7 } finally {  
8     bloc_de_tasques_comunes;  
9 }
```

Tractament d'Excepcions a Kotlin

La principal diferència en Kotlin respecte a Java és que en Kotlin **totes les excepcions són no revisades**. A nivell pràctic, això implica que no s'han d'incloure *throws* a les declaracions de funcions on es puguin produir.

Això no vol dir que no es puguin tractar excepcions ni llançar excepcions al nostre codi.

Per exemple, tenim el següent codi:

```
1 import java.io.File  
2  
3 fun mostraFitxer (fitxer:String){
```

```
4     File(fitxer).forEachLine() { println(fitxer) }
5 }
6
7 fun main() {
8     mostraFitxer("/tmp/noexisteix.txt");
9 }
```

Com a peculiaritats, en primer lloc, podem veure com podem utilitzar indistintament les llibreries de Java dins els nostres projectes. Per altra banda, també podem fixar-nos amb com de senzill resulta llegir el contingut d'un fitxer amb Kotlin.

De tota manera, el que ens interessa és que en compilar aquest programa amb Kotlin no ens mostra cap missatge. Si havérem fet l'equivalent amb Java ens diria que el nostre codi podria disparar una excepció del tipus `IOException`, aquesta hauria d'haver segut llançada per la funció `mostraFitxer()`, i capturada per `main`. però Kotlin no ens diu res, ja que no revisa les excepcions.

En canvi, quan executem el programam, aquest s'interromp i ens mostra el missate:

```
1 Exception in thread "main" java.io.FileNotFoundException: /tmp/
  noexisteix.txt (No such file or directory)
```

Com veiem, el fet que no es revisen les possibles excepcions en temps de compilació no significa que aquestes no puguin ocórrer. Per tractar-les, tenim els mateixos mecanismes que amb Java, amb el *try-catch-finally*.

L'exemple anterior podríem haver-lo expressat de les següents maneres, segons on volguérem tractar l'error:

```
1 // Tractem l'error dins el mètode mostraFitxer
2 fun mostraFitxer (fitxer:String){
3     try{
4         File(fitxer).forEachLine() { println(fitxer) }
5     } catch (ex: IOException){
6         println(ex.message);
7     }
8 }
9
10 fun main() {
11     mostraFitxer("/tmp/noexisteix.txt");
12 }
```

```
1 // Tractem l'error al propi main, en aquest cas, tot i que
2 // la funció mostraFitxer no emet explícitament cap excepció,
3 // podem capturar-la des de la funció que la invoca.
4 fun mostraFitxer (fitxer:String){
5     File(fitxer).forEachLine() { println(fitxer) }
6 }
7
```

```
8 fun main() {
9     try{
10        mostraFitxer("/tmp/noexisteix.txt");
11    } catch (ex:Exception){
12        println(ex.message);
13    }
14 }
```

En els dos casos, l'eixida del programa (que no interrompra l'execució) serà la següent:

```
1 /tmp/noexisteix.txt (No such file or directory)
```

Per altra banda, recordem que amb Kotlin, tot són expressions que poden tindre un resultat, i la construcció *try-catch-finally* no és una excepció. Així podem fer coses com:

```
1 fun mostraFitxer (fitxer:String){
2     // Assignem el resultat del bloc try-catch a una constant
3     val result = try{
4         File(fitxer).forEachLine() { println(fitxer) }
5         true // Si no ha botat cap excepció el resultat serà true
6     } catch (ex: IOException){
7         println(ex.message);
8         false // Si ha botat alguna excepció d'E/E, el resultat serà
9             fals
10    }
11
12    if (result) println("El fitxer s'ha llegit correctament");
13    else println("El fitxer no s'ha trobat");
14 }
15 fun main() {
16     mostraFitxer("/tmp/noexisteix.txt");
17 }
```

La classe `Nothing` i les excepcions

La classe `Nothing` representa *un valor que mai existirà*, i s'utilitza com a tipus de retorn per a aquells mètodes/funcions que **sempre** retornen una excepció (i per tant no acaba d'una forma normal).

Interoperabilitat amb Java

Com hem dit, Java i Kotlin s'executen sobre la JVM, i podem treballar amb els dos llenguatges en una mateixa aplicació, tal i com hem vist a l'exemple inicial amb Gradle. Però... si en Kotlin totes les excepcions són no revisades, i les funcions que poden llançar excepcions no tenen un **throws**, com sabem des de Java que una funció Kotlin pot llançar excepcions?

Ho fem mitjançant anotacions. Concretament disposem de l'anotació `@Throw` en Kotlin que afegim a la definició de les funcions. Amb aquesta anotació, avisem a les invocacions que es realitzen des de Java per a que siguin conscients que la funció pot llençar excepcions i aquestes s'han de capturar.

Anem a veure l'exemple següent, amb un projecte Gradle anomenat **KFileReader**.

L'estructura d'aquest projecte és el següent:

```
1  .
2  |-- build.gradle
3  |-- gradle
4  |   |-- wrapper
5  |       |-- gradle-wrapper.jar
6  |       |-- gradle-wrapper.properties
7  |-- gradlew
8  |-- gradlew.bat
9  |-- settings.gradle
10 |-- src
11 |   |-- main
12 |       |-- java
13 |           |-- com
14 |               |-- ieseljust
15 |                   |-- dam
16 |                       |-- FileReader.java
17 |       |-- kotlin
18 |           |-- com
19 |               |-- ieseljust
20 |                   |-- dam
21 |                       |-- mostraFitxer.kt
22 |       |-- resources
```

Com veiem, tenim dos rutes de codi font diferents per al mateix paquet, la de Java i la de Kotlin.

En aquest exemple, com veiem al fitxer `build.gradle`, la classe principal és la de Java (`FileReader`):

```
1  plugins {
2      // Plugins de Kotlin
3      id 'org.jetbrains.kotlin.jvm' version '1.3.72'
4
5      // Tipus de projecte: Aplicació CLI
6      id 'application'
7  }
8
9  repositories {
10     jcenter()
11 }
12
13 dependencies {
14     // Dependències de Kotlin
15     implementation platform('org.jetbrains.kotlin:kotlin-bom')
```

```
16     implementation 'org.jetbrains.kotlin:kotlin-stdlib-jdk8'
17     testImplementation 'org.jetbrains.kotlin:kotlin-test'
18     testImplementation 'org.jetbrains.kotlin:kotlin-test-junit'
19 }
20
21 application {
22     // La classe principal serà la que classe
23     // que hem creat en Java
24     mainClassName = 'com.ieseljust.dam.FileReader'
25 }
```

*Cas 1: Exemple sense tractament d'excepcions

Si no anem a tractar les excepcions, el codi font dels fitxers és el següent:

- Fitxer `src/main/kotlin/com/ieseljust/dam/mostraFitxer.kt`

```
1 package com.ieseljust.dam
2
3 import java.io.File
4 import java.io.IOException;
5
6 // Cas 1: Funció mostraFitxer sense
7 // tractament d'excepcions
8
9 fun mostraFitxer (fitxer:String){
10     File(fitxer).forEachLine() { println(it) }
11 }
```

Com veiem, consisteix només a la funció que llegeix un fitxer i el mostra línia per línia. Per a això, fem ús del mètode `forEachLine`, de la classe `File`, a la que li passem el fitxer a llegir. Per tal de mostrar cada línia, passem una *funció lambda* que mostra cadascuna de les línies que retorna `forEachLine`, fent ús d'un argument especial anomenat `it`. Més endavant veurem què són les funcions *lambda* i l'argument `it`.

- Fitxer `src/main/java/com/ieseljust/dam/FileReader.java`

```
1 package com.ieseljust.dam;
2
3
4 class FileReader
5 {
6     public static void main(String args[])
7     {
8         // Cas 1: Podem utilitzar directament la funció mostraFitxer
9         // ja que aquesta no llança errors.
10        // Si el fitxer no existeix, donarà un
11        // error d'execució.
12    }
```



```
13
14     MostraFitxerKt.mostraFitxer("/tmp/noexisteix.txt");
15
16 }
17 }
```

Aquesta classe, que és la que llança l'aplicació, al seu mètode `main` invoca el mètode `mostraFitxer` de la classe `MostraFitxerKt`, que és la que generarà el compilador automàticament a partir del codi que hi ha al fitxer `mostraFitxer.kt`.

Si compilem amb `gradle build`, no obtindrem cap missatge d'error. Si llancem el projecte i el fitxer `/tmp/noexisteix.txt` sí que existeix, mostrarà aquest per pantalla. Però en cas que no existisca, donarà un error d'execució i aturarà aquesta:

```
1 $ gradle run
2
3 > Task :run FAILED
4 Exception in thread "main" java.io.FileNotFoundException: /tmp/
   noexisteix.txt (El fitxer o directori no existeix)
5     at java.base/java.io.FileInputStream.open0(Native Method)
6     at java.base/java.io.FileInputStream.open(FileInputStream.java
   :219)
7     at java.base/java.io.FileInputStream.<init>(FileInputStream.
   java:157)
8     at kotlin.io.FilesKt__FileReadWriteKt.forEachLine(FileReadWrite
   .kt:190)
9     at kotlin.io.FilesKt__FileReadWriteKt.forEachLine$default(
   FileReadWrite.kt:188)
10    at com.ieseljust.dam.MostraFitxerKt.mostraFitxer(mostraFitxer.
   kt:9)
11    at com.ieseljust.dam.FileReader.main(FileReader.java:7)
12
13 FAILURE: Build failed with an exception.
14
15 * What went wrong:
16 Execution failed for task ':run'.
17 > Process 'command' /usr/lib/jvm/java-11-openjdk-amd64/bin/java''
   finished with non-zero exit value 1
18
19 * Try:
20 Run with --stacktrace option to get the stack trace. Run with --info or
   --debug option to get more log output. Run with --scan to get full
   insights.
21
22 * Get more help at https://help.gradle.org
23
24 BUILD FAILED in 789ms
25 3 actionable tasks: 1 executed, 2 up-to-date
```

Per tal d'evitar aquests errors d'execució, tenim les *excepcions revisades* en Java, que detecten

possibles errors en temps de compilació, i ens obliguen a controlar-los amb **try-catch**. Al següent cas, al mateix exemple, anem a veure com ho fariem per tal que Kotlin indicara que la funció `mostraFitxer` pot generar una excepció, i conseqüentment hajam de tractar-la des de Java.

- Fitxer `src/main/kotlin/com/ieseljust/dam/mostraFitxer.kt`

```
1 package com.ieseljust.dam
2
3 import java.io.File
4 import java.io.IOException;
5
6 // Cas 2: Funció mostraFitxer amb tractament
7 // d'excepcions.
8
9 @Throws(IOException::class)
10 fun mostraFitxer (fitxer:String){
11     File(fitxer).forEachLine() { println(it) }
12 }
```

En aquest codi, mitjançant `@Throws(IOException::class)` estem indicant que la funció que anem a definir pot llançar una excepció de tipus `IOException`. Això farà que quan es compile a bytecode de la JVM siga com si hauríem indicat un **throws** `IOException` en Java. Açò ens obligarà a capturar aquesta excepció des de la classe principal en Java.

En aquest cas, si compilarem només amb les modificacions que hem fet al fitxer de Kotlin, obrindríem el següent error de compilació:

```
1 $ gradle build
2
3 > Task :compileJava FAILED
4 .../KFileReader/src/main/java/com/ieseljust/dam/FileReader.java:7:
   error: unreported exception IOException; must be caught or declared
       to be thrown
5         MostraFitxerKt.mostraFitxer("/tmp/noexisteix.txt");
6                               ^
7 1 error
8 ...
```

Aquest error de compilació ens indica que l'excepció `IOException` que llança el mètode `mostraFitxer` ha de ser tractada amb **try-catch** o rellançada amb un **throws**. Al nostre cas, Al nostre cas, haurem de capturar-la des de la classe principal de l'aplicació en Java.

Veiem ara les modificacions a la classe principal:

```
1 package com.ieseljust.dam;
2
3
4 class FileReader
```

```
5 {
6     public static void main(String args[])
7     {
8         // Cas 2: Per al segon cas, ara sí que se'n obliga a
9         //         capturar l'excepció en temps de compilació.
10
11         try {
12             MostraFitxerKt.mostraFitxer("/tmp/noexisteix.txt");
13         } catch (Exception e){
14             System.out.println(e.getMessage());
15         }
16
17     }
18 }
```

Amb les modificacions realitzades als dos fitxers font, la compilació ja és correcta, i quan executem, veurem com se'ns mostra el missatge d'error que hem indicat al **catch**, en aquest cas, el que torne el `getMessage()` de la pròpia excepció:

```
1 $ gradle run
2
3 > Task :run
4 /tmp/noexisteix.txt (El fitxer o directori no existeix)
5
6 BUILD SUCCESSFUL in 784ms
```

6. Entrada i eixida des de consola

En Java l'entrada i eixida (E/E) es gestiona al paquet `java.io`, que proporciona un conjunt d'streams per llegir i escriure dades, tant a fitxers com a altres tipus de fonts. Per gestionar l'eixida i l'entrada estàndard, tenim tres tipus de classes:

- `System.in`: Entrada estàndard, que proporciona entre d'altres el mètode `readLine()`, per llegir línies d'un búffer.
- `System.out`: Eixida estàndard, que proporciona els mètodes `System.out.print()` i `System.out.println()`.
- `System.err`: Eixida d'errors.

A més, dins el paquet d'utilitats de Java (`java.util`) tenim la classe `java.util.Scanner`.

6.1. Exemples d'ús de `readLine` i `Scanner`

Readline

Per llegir línies, necessitem un flux d'entrada de dades. La manera de llegir una línia des de teclat mitjançant `readLine` seria la següent:

```
1 import java.io.*;
2
3 public class ExempleReadLine {
4     public static void main( String[] args ) {
5         BufferedReader entrada = new BufferedReader (new
6             InputStreamReader(System.in));
7
8         try{
9             System.out.println("Escriu una línia");
10            String cadena = entrada.readLine();
11            System.out.println("Has escrit: "+cadena);
12        } catch( IOException e) {
13            System.out.println("Error de lectura");
14        }
15    }
16 }
```

Com veiem, per tal de llegir una línia mitjançant `readLine`, necessitem fer-ho mitjançant un objecte de tipus `BufferedReader`, generat a partir d'un `InputStreamReader` de l'entrada estàndard (`System.in`). Tot açò ho fem amb la línia:

```
1 BufferedReader entrada = new BufferedReader (new InputStreamReader(
    System.in));
```

Per poder llegir la línia posteriorment amb `entrada.readLine()` ;.

Cal tindre en compte, que quan llegim de l'entrada estàndard (teclat), obtenim dades de tipus `String`. Per tal d'utilitzar altre tipus de dades, utilitzarem els wrappers o classes de cobertura:

Wrapper.Mètode	Tipus bàsic al què es converteix
<code>Byte.parseByte(cadena)</code>	<code>byte</code>
<code>Short.parseShort(cadena)</code>	<code>short</code>
<code>Integer.parseInt(cadena)</code>	<code>int</code>
<code>Long.parseLong(cadena)</code>	<code>long</code>
<code>Boolean.parseBoolean(cadena)</code>	<code>boolean</code>

Wrapper.Mètode	Tipus bàsic al què es converteix
Float.parseFloat(cadena)	float
Double.parseDouble(cadena)	double
Character.parseChar(cadena)	char

Scanner

El mètode anterior mostra el procés necessari per llegir dades des de l'entrada estàndard, però resulta un codi bastant llarg i farragós. Per tal de simplificar el procés de lectura, disposem de la classe `Scanner`, que a més, ens permet llegir directament valors dels diferents tipus de dades, sense haver d'utilitzar *wrappers*

Veiem-ho amb un exemple senzill:

```
1 import java.util.Scanner;
2
3 class ExempleScanner {
4
5     public static void main(String arg[]){
6         Scanner MyScanner = new Scanner(System.in);
7         String cadena = MyScanner.nextLine();
8         String paraula = MyScanner.next();
9         int num_enter = MyScanner.nextInt();
10        float num_real=MyScanner.nextFloat();
11    }
12 }
```

Amb aixó, creem un objecte `Scanner` a partir de l'entrada estàndard (`System.in`) i amb ell, podem llegir tant cadenes(`nextLine`), paraules (`next`), o valors enters (`nextInt`) i en coma flotant (`nextFloat`).

6.2. Entrada i eixida des de consola en Kotlin

Eixida estàndard

Per a mostrar informació per l'eixida estàndard, Kotlin utilitza les funcions `print()` i `println()` de Java. La principal diferència entre les dos, és que `println` mou el cursors al començament de la pròxima línia, i amb `print`, el cursors es queda al final de la línia.

Internament, tant `print()` com `println()` són crides als mètodes `System.out.print()` i `System.out.println()` de Java.

Cal recordar que amb Kotlin, podem fer ús de les *template strings* (`{}`) per mostrar variables i expressions amb elles:

```
1 println("cadena")
2 println("$valor")
3 println("valor = $valor")
4 println("valor+3=${valor + 3}")
```

Entrada estàndard

Per tal de llegir informació de l'entrada estàndard fem ús de la funció `readLine()`, de la següent manera:

```
1 val cadena = readLine()!!
```

La funció `readLine()` llig l'entrada estàndard, i ens retorna un valor de tipus `String nullable`, és a dir, que pot ser `null`. Per tant, per tal d'assegurar-nos de tractar correctament aquesta valor de tornada, hem d'utilitzar l'operador d'assertió `no nul` `!!`. D'aquesta manera, si el valor que ens retorna `readLine()` és nul, Kotlin llançaria una excepció de tipus *Kotlin null pointer Exception*, que pot ser capturada i tractada de forma adequada.

Si volem llegir un tipus específic de dades fent ús de `readLine()`, hauriem de convertir aquests valor de forma explícita, ja que per defecte, ens retorna un `String`.

Una altra opció interessant, és fer ús de l'objecte `Scanner` de Java. Veiem com l'utilitzariem en un exemple:

```
1 import java.util.Scanner
2
3 fun main(args: Array<String>) {
4
5     // Creem una instància d'Scanner, que agafe com a
6     // entrada l'entrada estàndard.
7     val reader = Scanner(System.`in`)
8     print("Inserix un número: ")
9
10    // A l'igual que Java, podem utilitzar nextInt()
11    // per llegir un enter del teclat
12    var integer:Int = reader.nextInt()
13
14    println("Has introduït el número: $integer")
15 }
```

7. Funcions en Kotlin

Kotlin contempla que puguem existir funcions no lligades a objectes, com en altres llenguatges de programació com C o C++.

Aquestes funcions que definim dins un paquet kotlin, però fora d'una classe, objecte o interfície es coneixen com **funcions de primer ordre**, o **Top-Level functions**, i poden ser invocades directament sense necessitat de crear un objecte.

En Java, fem ús de classes d'utilitat amb mètodes estàtics per proporcionar funcions no lligades necessàriament a objectes. En Kotlin, les funcions top-level ens donen esta funcionalitat.

7.1. Definició i invocació

Per tal de declarar una funció en Kotlin fem:

```
1 fun nomFuncio(paràmetre1:Tipus1, paràmetre2:Tipus2...):TipusRetorn{
2     // Cos de la funció
3 }
```

Veiem algunes característiques sobre la declaració de funcions:

- Es declaren mitjançant la paraula clau `fun`,
- Els noms comencen amb minúscula, i s'expressen en *camelCase*,
- Els paràmetres de la funció s'especifiquen rere el nom, entre parèntesi, i de la forma `paràmetre :Tipus`. Aquests tipus s'han d'especificar necessàriament.
- El tipus de retorn de la funció pot indicar-se després del parèntesi amb la llista d'arguments, seguit de `:`.
- Quan la funció no torna cap valor significatiu, el seu *Tipus de retorn* per defecte és `Unit`, que seria l'equivalent a `void` en Java o C.

Valor per defecte

Kotlin també admet fer ús de valors per defecte en els paràmetres de les funcions, indicant aquest valor després de declarar el tipus:

```
1 fun nomFuncio(paràmetre1:Tipus1=Valor1, paràmetre2:Tipus2=Valor2)
```

Aquests valors per defecte s'utilitzaran quan no es proporcione l'argument a la funció.

```
1 fun saluda(nom: String = "món", salutacio:String = "Hola"): String {
2     return "$salutacio, $nom!"
3 }
```

Interoperabilitat amb Java

Java no admet paràmetres per defecte als mètodes, pel que quan s'invoque a una funció Kotlin des de Java, s'haurien de passar tots els valors dels paràmetres. Kotlin ens ofereix l'anotació `@JvmOverloads` per tal de generar per nosaltres funcions/mètodes sobrecarregats que es puguin invocar des de Java.

L'exemple anterior de la funció `saluda`, en Java passaria a ser:

```
1 String saluda();
2 String saluda(nom);
3 String saluda(nom, salutacio);
```

Invocació de funcions i pas de paràmetres

Per invocar una funció, només hem d'utilitzar el seu nom i passar-li entre parèntesi els arguments. El pas de paràmetres es pot fer de dos formes:

- Pas de paràmetres **posicional**, és a dir, la posició que ocupa l'argument en la definició (signatura) de la funció es correspon a la posició en la crida, com es fa en C o Java, i
- Pas de paràmetres **per nom**, és a dir, en la invocació a la funció s'indica el nom del paràmetre al què es fa referència.

Veiem alguns exemples per entendre millor el pas de paràmetres, com funcionen els valor per defecte i algunes restriccions al respecte:

- Pas de paràmetres **posicional** i **sense** utilitzar **valors per defecte**:

```
1 saluda("Pep", "Hello") // => Hello, Pep!
```

- Pas de paràmetres **posicional** i utilitzant **valor per defecte** per a la salutació:

```
1 saluda("Pep") // => Hola, Pep!
```

- Si volem utilitzar el **nom per defecte** i especificar la salutació, com que aquesta posicionalment es troba en segona posició, caldrà indicar els arguments **per nom**:

```
1 saluda(salutacio = "Hello") // => Hello, món!
```

- També podem especificar els dos arguments per nom, encara que si estan en el mateix ordre que a la signatura de la funció, no caldria:

```
1 saluda(nom="Pep", salutacio = "Hello") // => Hello, Pep!
```


- Amb el posicionament per nom, podem variar l'ordre dels arguments:

```
1 saluda(salutacio = "Hello", nom="Pep") // => Hello, Pep!
```

- També podem mesclar **arguments de forma posicional**, i altres **amb nom**, sempre i quan els posicionals vagin davant:

```
1 saluda("Pep", salutacio = "Hello") // => Hello, Pep!
```

- Ara bé... **en el moment en què utilitzem algun paràmetre amb nom, tots els que indiquem al darrere, han de ser també amb nom:**

```
1 saluda(salutacio="Ieee!", "Pep")
2 error: mixing named and positioned arguments is not allowed
```

- Si quan definim una funció afegim un paràmetre per defecte abans dels paràmetres sense valors per defecte, aquest paràmetre per defecte només es podrà utilitzar si utilitzem la funció amb arguments amb nom. És a dir:

```
1
2 // si definim `saluda` amb el primer argument per defecte,
3 // però no el segon:
4
5 fun saluda(nom: String = "món", salutacio:String): String {
6     return "$salutacio, $nom!"
7 }
8
9 // Per invocar la funció només amb l'argument "salutacio"
10 // i utilitzar el valor de nom de defecte, caldrà dir
11 // que és "salutacio" l'argument que enviem:
12
13 saluda(salutacio="Hello") // --> Hello, món!
14
15 // Si passem només un argument sense nom,
16 // s'interpreta com el primer argument,
17 // i com que el segon no té valor per defecte
18 // donarà error:
19
20 saluda("Hello") // -> error: no value passed for parameter 'salutacio'
```

Llista d'arguments variable

Quan una funció ha de rebre una quantitat variable d'arguments, podem utilitzar la paraula clau `vararg` davant el nom de la variable, de manera que la funció accepti una llista de paràmetres separats per comes, que el compilador embolicarà en un array:

```

1 fun escriuLlista(vararg llista:String){
2     for (item in llista) println (item);
3 }
4
5 escriuLlista("param1", "param2")
6 escriuLlista("param1", "param2", "param3", "param4")

```

En cas que una funció tinga combinats paràmetres d'altre tipus amb una llista, el que es fa habitualment és posar primer els arguments d'altre tipus, i deixar la llista per al final:

```

1 fun escriuLlista(desc: Boolean, vararg llista:String){
2     when (desc){
3         false -> for (item in llista) println (item);
4         true  -> for (i in llista.size-1 downTo 0) println(llista[i]);
5     }
6 }
7 escriuLlista(false, "un", "dos", "tres") // --> un dos tres
8 escriuLlista(true, "un", "dos", "tres")  // --> tres dos un

```

En cas que volgam posar la llista en primer lloc, haurem d'utilitzar paràmetres amb nom per als altres valors:

```

1 fun escriuLlista(vararg llista:String, desc: Boolean){
2     when (desc){
3         false -> for (item in llista) println (item);
4         true  -> for (i in llista.size-1 downTo 0) println(llista[i]);
5     }
6 }
7 escriuLlista("un", "dos", "tres", desc=false) // --> un dos tres
8 escriuLlista("un", "dos", "tres", desc=true)  // --> tres dos un

```

Quan no sabem a priori quins valors anem a passar en aquesta llista d'arguments -per exemple perquè els ha d'introduir l'usuari-, solem emmagatzemar aquests valors en estructures com un vector. Per tal de passar aquest vector a una funció que espera una llista variable d'arguments, el que farem és *estendre* aquest vector com a llista variable d'arguments, pel al què utilitzarem l'*operador d'estensió* (*spread operator*): * davant el nom del vector:

```

1 val strArray=arrayOf<String>("un", "dos", "tres")
2
3 // Exemple incorrecte, no podem passar el vector directament
4 >>> escriuLlista(strArray, desc=true)
5 error: type mismatch: inferred type is Array<String> but String was
   expected
6
7 // Sinò que cal estendre aquest en forma de llista d'arguments variable
8 >>> escriuLlista(*strArray, desc=true)
9 tres

```

```
10 dos
11 un
```

Retorn de valors múltiples

Quan necessitem que una funció retorne més d'un valor, podem englobar aquests en un objecte. Kotlin, ens ofereix, addicionalment els tipus de dades `Pair` i `Triple`, que retornen respectivament dos i tres valors, els quals no és necessari ni que siguin del mateix tipus:

```
1
2 // Aquesta funció realitza la divisió entre dos números i
3 // retorna un parell (Booleà, Enter). El primer valor indica
4 // si l'operació és o no correcta, i en cas que siga correcta
5 // el segon valor indicarà el resultat (null en cas contrari)
6
7 fun divisio(dividendo: Int, divisor: Int): Pair <Boolean?, Int?>{
8     when(divisor){
9         0 -> return Pair(false, null)
10        else -> return Pair(true, dividendo/divisor)
11    }
12 }
13
14 >>> divisio(3, 0)
15 res96: kotlin.Pair<kotlin.Boolean?, kotlin.Int?> = (false, null)
16 >>> divisio(3, 1)
17 res97: kotlin.Pair<kotlin.Boolean?, kotlin.Int?> = (true, 3)
```

En el cas del tipus `Pair`, podem utilitzar la funció *infix* `to` que compacta i fa més legible el codi:

```
1 fun divisio(dividendo: Int, divisor: Int): Pair <Boolean?, Int?>{
2     when(divisor){
3         0 -> return false to null
4         else -> return true to dividendo/divisor
5     }
6 }
```

En l'exemple anterior, potser no li trobem massa sentit a la funció `to`, però si pensem en quan treballem amb dades de tipus *clau:valor* li podem trobar el sentit. Per exemple:

```
1 fun getHomeVar(): Pair <String?, String?>{
2     when(System.getProperty("os.name")){
3         "Linux" -> return "Linux" to "\\$HOME"
4         "Windows" -> return "Windows" to "%USERPROFILE%"
5         else -> return null to null
6     }
7 }
```

Simplificant funcions

Quan una funció va a consistir només en una expressió, podem expressar-la de forma més compacta, sense le claus i rere el símbol `=`. Veiem per exemple com ho utilitzariem en una funció que converteix euros en l'equivalent en dòlars:

```
1 fun euro2dollar(euro:Double):Double{
2     return euro * 1.18;
3 }
```

Aquesta funció es podria haver simplificar en una línia amb:

```
1 fun euro2dollar(euro:Double):Double = euro*1.18
```

A continuació podem vore altre exemple per vore com saber si un número és parell:

```
1 // Aquesta funció retorna el resultat de l'expressió x%2==0
2 // i serà true si x és divisible per 2 i false en cas contrari
3 fun esParell(x: Int): Boolean = x % 2 == 0
4
5 // Quan el tipus del resultat es pot inferir de l'expressió,
6 // podem no incloure'l en la declaració:
7 fun esParell(x: Int) = x % 2 == 0
```

Funcions de primer ordre i Java

Com hem comentat, les funcions que definim fora de qualsevol classe, objecte o interfície, i que poden ser invocades directament, sense haver de crear cap objecte reben el nom de funcions de primer ordre o *top-level functions*.

Com que Java no suporta aquest tipus de funcions, el compilador de Kotlin genera una classe amb mètode estàtics, que es poden utilitzar des de Java. Aquesta és una pràctica habitual en les llibreríes d'utilitats.

Tenim el següent codi Kotlin:

```
1
2 // Indiquem el nom del fitxer
3 // que es generarà (Utils.class)
4 @file:JvmName("Utils")
5
6 fun test1():Unit{
7     println("Funció de test")
8 }
```

Per tal d'utilitzar aquesta funció `test1` des de Java, farem:

```
1 public class prova {  
2     public static void main(String[] args) {  
3         Utils.test1();  
4     }  
5 }
```

Compilem al mateix directori i executem:

```
1 $ kotlinc Utils.kt  
2 $ javac prova.java  
3 $ java prova  
4 Funció de test
```

Com podem veure, hem utilitzat funcionalitats definides en Kotlin des de Java, tal i com hem vist anteriorment que també és possible amb projectes Kotlin.

7.2. Expressions Lambda

Les *expressions lambda* (o funcions literals) tampoc estan lligades a classes, objecte o interfícies.

Aquestes funcions es poden passar com a arguments a altres funcions de tipus superior (*higher-order functions*, no confondre amb les *Top-Level functions* o funcions de primer ordre). Una expressió lambda representa el bloc d'una funció, i simplifica el codi.

En Java se suporten expressions lambda des de Java 8, però en Kotlin són lleugerament diferents.

Característiques de les expressions lambda:

- S'expresa entre {}
- No té la paraula clau `fun`
- No té modificadors d'accés (`private`, `public` o `protected`) ja que no pertany a cap classe
- És una funció anònima, que no té nom
- No especifica el tipus de retorn, ja que és inferit pel compilador
- Els paràmetres no van entre parèntesi

A més, podem assignar una expressió lambda a una variable i executar-la.

Creació d'expressions lambda

En aquest apartat, anem a veure algunes formes de crear expressions lambda.

1. Expressió lambda sense paràmetres i assignada a una variable.

- Declaració:

```
1 val msg = { println("Hola! Sóc una funció lambda") }
```

- Invocació:

```
1 msg()
```

Que és molt semblant a com ho fariem amb nodejs/javascript:

```
1 > var msg=function(){console.log("Funció en js");}  
2 > msg()
```

2. Exemple d'expressió lambda amb paràmetres:

```
1 val msg = { cadena: String -> println(cadena) }  
2 msg("Hola Kotlin!")  
3 msg("Bon dia!")
```

Hem creat una expressió lambda que rep un paràmetre `cadena` indicant també el seu tipus (`cadena : String`). El símbol fletxa (`->`) serveix per separar els paràmetres del cos de la funció, que va a la seua dreta. El tipus del paràmetre, també es podria ometre sempre que el compilador el pugui inferir:

```
1 val msg = { cadena -> println(cadena) }
```

En cas de tindre diversos paràmetres, haurem de separar-los amb una coma, i no posar-los entre parèntesi.

```
1 val escriuSuma = { s1: Int, s2: Int ->  
2     println("Sumem $s1 i $s2")  
3     val result = s1 + s2  
4     println("La suma és: $result")  
5 }
```

Pas d'expressions lambda a funcions

Podem passar expressions lambda a altres funcions. Estes reben el nom de funcions d'ordre superior (higher-order functions), ja que són funcions de funcions, i poden rebre com a arguments tant expressions lambda com funcions anònimes.

Veiem un exemple. Les funcions `first()` i `last()` de les col·leccions de Kotlin retornen, respectivament, el primer i l'últim element d'una llista. Ambdues funcions accepten una expressió lambda com a paràmetre, i aquesta expressió rep un argument de tipus String. El cos d'aquesta funció serveix com a predicat per a buscar dins la col·lecció un subconjunt d'elements. Açò significa

que l'expressió lambda és qui decideix quins elements de la col·lecció es tindran en compte quan es busque el primer i l'últim:

```
1 // Definim la llista
2 val llista: List<String> = listOf("un", "dos", "tres", "quatre", "cinc",
3 // Busquem el primer i l'últim element:
4 >>> llista.first()
5 res22: kotlin.String = un
6 >>> llista.last()
7 res21: kotlin.String = sis
8
9 // Afegim una funció lambda, que restringisca esta búsqueda
10 // a les cadenes de 4 caràcters:
11 >>> llista.first({ s: String -> s.length == 4})
12 res28: kotlin.String = tres
13
14 >>> llista.last({ s: String -> s.length == 4})
15 res27: kotlin.String = cinc
```

A més, si l'últim argument de la funció és una expressió lambda, Kotlin ens permet eliminar els parèntesis:

```
1 llista.first{ s: String -> s.length == 4}
2 llista.last{ s: String -> s.length == 4}
```

I fins i tot, podem eliminar el tipus de paràmetre, ja que aquest serà sempre el mateix tipus que els elements de la col·lecció.

```
1 llista.first{ s -> s.length == 4}
2 llista.last{ s -> s.length == 4}
```

Exercici resolt

Donada la següent llista:

```
1 val llista2: List<String> = listOf(1, 2, 3, 4, 5, 6)
```

Com obtindríem l'últim número imparell i el primer número parell d'aquesta?

Solució

```
1 >>> llista2.first{ s -> s%2 == 0}
2 res42: kotlin.Int = 2
3 >>> llista2.last{ s -> s%2 == 1}
4 res43: kotlin.Int = 5
```

El nom d'argument `it`

Quan una funció lambda rep un únic argument i el seu tipus pot ser inferit, es genera automàticament un argument per defecte anomenat `it`, que podem utilitzar-lo per simplificar encara més les expressions. Per exemple:

```
1 llista.last{ it.length == 4}
2 llista2.last{ it%2 == 1 }
```

Return en expressions Lambda

Quan utilitzem un `return` en una expressió lambda dins una funció, aquest fa referència a la funció on es troba definida l'expressió, no a la pròpia funció lambda. Veiem-ho amb un exemple. Amb la següent funció volem mostrar els números d'una llista que no són divisibles per 2:

```
1 fun testReturn() {
2     // Definim una llista d'enters
3     val intList = listOf(1, 2, 3, 4, 5)
4     // Recorrem aquesta llista amb la funció forEach.
5     // Aquesta funció recorre tots els elements de la llista
6     // i executa la funció lambda sobre cada element:
7     intList.forEach {
8         // Si l'element és divisible per 2, fem un return
9         if (it % 2 == 0) return
10        println("$it no és divisible");
11    }
12    println("Finalitzant testReturn")
13 }
14
15 >>> testReturn()
```

El resultat, després d'executar la funció només mostra:

```
1 1 no és divisible
```

Això es deu a que quan arriba al número 2, que sí que és divisible per 2, executa el `return`, i aquest, en lloc d'eixir de la funció *lambda*, ix de la funció `testReturn()`.

Si volem indicar que isca de l'expressió lambda, cal fer-ho explícitament fent ús d'etiquetes amb:

```
1 fun testReturn2() {
2     val intList = listOf(1, 2, 3, 4, 5)
3     intList.forEach {
4         // Fem un return explícitament de forEach
5         if (it % 2 == 0) return@forEach
6         println("$it no és divisible");
7     }
8 }
```



```
8     println("Finalitzant testReturn2")
9 }
```

Ara sí:

```
1 >>> testReturn2()
2 1 no és divisible
3 3 no és divisible
4 5 no és divisible
5 Finalitzant testReturn2
```

A més, per altra banda, també podríem haver definit la nostra etiqueta:

```
1 intList.forEach @tornaAci {
2     if (it % 2 == 0) return@tornaAci
3     ..}
```

Una altra solució a aquest problema sense utilitzar les etiquetes seran les funcions anònimes.

7.3. Funcions anònimes

Les funcions anònimes són altra forma de definir blocs de codi que passem a altres funcions. Les principals característiques d'estes funcions són:

- No tenen nom,
- Es creen amb la paraula clau `fun`,
- contenen un cos de funció

Aquestes funcions, a diferència de les lambda, ens permetran indicar el tipus de retorn de la funció. Veiem-ho amb l'exemple de `last()`, on utilitzem una funció anònima en lloc d'una expressió lambda:

```
1 llista.last(fun(cadena): Boolean {
2     return cadena.length == 3
3 })
```

Amb funcions anònimes, quan utilitzem un `return`, sí que ix de la pròpia funció anònima, no de la funció que l'englobe, de manera que sí que podem expressar l'exemple del `forEach()` amb:

```
1 fun testReturn3() {
2     val intList = listOf(1, 2, 3, 4, 5)
3     intList.forEach (fun (num){
4         // Aquest return farà referència
5         // a la funció anònima
6         if (num%2 == 0) return
7         println("$num no és divisible")
8     })
}
```

```
9     println("Finalitzant testReturn3")
10 }
```

7.4. Funcions locals o nidificades

Per tal de modularitzar els nostres programes, a banda de la programació orientada a objectes, Kotlin ens ofereix les funcions locals (o nidificades), que són funcions declarades dins altres funcions, i que tindran sentit dins d'aquestes, no fora:

```
1 fun f1(){
2     println("Dins de f1")
3     fun f2(){
4         println("Dins de f2")
5     }
6     f2()
7 }
8 >>> f1()
9 Dins de f1
10 Dins de f2
11 >>>
12
13 >>> f2()
14 error: unresolved reference: f2
```

Les funcions locals tenen accés a les variables i paràmetres de la funció dins la qual es defineixen, pel que no seria necessari passar estos arguments. Veiem-ho amb un exemple:

```
1 var a=1
2 fun f1():Int{
3     var b=2
4     fun f2():Int{
5         var c=3
6         // Des d'ací tenim accés
7         // a les variables definides
8         // fora de la funció.
9         return (a+b+c)
10    }
11    return f2()
12 }
13
14 >>> println(f1())
15 6
```

7.5. Funcions d'extensió

Les funcions d'extensió ens permeten agregar noves funcionalitats a classes ja existents sense haver de crear una nova classe que herete de la que volem estendre. Aquestes funcions es declaren fora de les classes, pel que també són funcions de primer nivell (top-level). Kotlin, a més, també admet propietats d'extensió.

Per tal de crear una funció d'extensió ho farem com una funció comú, però afegint el nom de la classe al davant del nom de la funció. La classe sobre la que fem l'extensió s'anomenarà *tipus de receptor*, i anomenarem *objecte receptor* a la instància de classe o el valor concret sobre el què s'invoca a la funció d'extensió.

Veiem un exemple:

```
1 // Estenem la classe String per comptar el
2 // número de vegades que apareix en ella
3 // un caràcter.
4 fun String.countChar(c: Char): Int{
5     var count=0;
6     for (i in this)
7         if (i==c) count++
8     return count
9 }
10
11 var a="HoLa" // Object Receptor
12 a.countChar('a') // -> res189: kotlin.Int = 1
13
14 a="babaLa" // Object Receptor
15 a.countChar('a') // -> res192: kotlin.Int = 3
```

7.6. Funcions d'ordre superior o més alt (*High Order Functions)

Com hem anticipat, una funció d'ordre superior és una aquella que:

- Rep altra funció (o expressió lambda) com a argument,
- Retorna una funció, o
- Ambdues coses.

A l'apartat sobre el pas d'expressions Lambda a funcions hem vist com passar expressions lambda a funcions d'ordre superior. Ara, el que vorem és **com** crear estes funcions.

Reprent l'exemple de pas d'euros a dòlars de les expressions lambda, afegim altra funció lambda que convertisca d'euros a yens.

```
1 fun euro2dollar(euro:Double):Double = euro*1.18
2 fun euro2yen(euro:Double):Double = euro*124.68
```

A més, anem a definir una funció que anomenarem `euroChanger`, que rebrà com a primer paràmetre la quantitat en euros, com a segon paràmetre, l'expressió lambda que s'ha d'aplicar.

```
1 fun euroChanger(euro: Double, op: (Double) -> Double): Double {
2     val result = op(euro)
3     return result
4 }
```

Com veiem, aquesta funció retorna un tipus *Double*, el primer paràmetre que rep (*euro*) és també de tipus *Double*, i el segon paràmetre (*op*) es defineix com una funció que accepta un *Double* i retorna un *Double* (*op: (Double) -> Double*). Solem dir que aquest segon paràmetre és una funció *de Double a Double*. Una vegada dins la funció, podem invocar a la funció que s'haja passat com a argument amb el nom d'aquest (*op*) i passar-li els argument que necessite.

Per tal d'invocar esta funció, cal passar-li com a segon argument una funció amb la mateixa signatura que definim per a l'argument (és a dir, de *Double a Double*). Per tal de passar la funció com a paràmetre, cal afegir al davant `::` i no utilitzar els parèntesis:

```
1 >>> euroChanger(12.0, ::euro2dollar)
2 res13: kotlin.Double = 14.16
3 >>> euroChanger(12.0, ::euro2yen)
4 res14: kotlin.Double = 1496.16
```

Per altra banda, també podem passar el cos de la funció en la pròpia invocació, i fer ús de l'argument autogenerat `it` de la següent manera:

```
1 >>> euroChanger(12.0, {it*0.9})
2 res18: kotlin.Double = 10.8
```

Retornant funcions

Com hem comentat, a més d'admetre funcions com a arguments, les funcions d'ordre més alt també poden retornar una funció. Per a això podem fer ús del nom d'una funció definida prèviament, i precedida dels `::`, o bé definir-la com a una funció lambda:

```
1 fun getFunc(divisa:String): (Double) -> Double {
2     when(divisa){
3         "dollar" -> return ::euro2dollar
4         "yen" -> return ::euro2yen
5         else -> return { it*0 }
6     }
7 }
```

Ara ja podem utilitzar-la de la següent forma:

```
1 >>> euroChanger(12.0, getFunc("dollar"))
2 res33: kotlin.Double = 14.16
3 >>> euroChanger(12.0, getFunc("yen"))
```

```
4 res34: kotlin.Double = 1496.16
5 >>> euroChanger(12.0, getFunc("peseta"))
6 res35: kotlin.Double = 0.0
```

7.7. Tancaments (*Closures*)

Un tancament o *closure* és una funció que pot accedir i modificar variables definides fora del seu àmbit. En altres paraules, es té accés a variables que eren locals, però que ja no estan disponibles en l'àmbit.

La forma més senzilla d'exemplificar-ho és una funció que retorna una expressió lambda. Quan la funció està executant-se, l'expressió lambda té accés a les variables locals definides en la funció, però a més, té accés a elles quan la funció ha finalitzat, i per tant, les variables locals s'han destruït. Podem veure-ho com que la funció lambda *captura* les variables en el tancament.

Veiem-ho amb un exemple:

```
1 // Definim una funció que rep un enter
2 // i que retornarà una funció que no rep
3 // arguments i que no retorna res: ()->Unit
4 fun Comptador(ValorInicial:Int):()>Unit{
5     // Definim una variable local a esta funció,
6     // i la inicialitzem al valor que ens passen
7     var a=ValorInicial
8     // Aquesta lambda escriu el valor de la
9     // variable "a" i la incrementa
10    var lambda= {println(a);a=a+1}
11    // El que es retorna és la funció lambda
12    return lambda
13 }
```

Aquesta funció, bàsicament, ens retorna una funció lambda que no rep arguments ni retorna res, i que, quan la invoquem, escriurà el valor de la variable `a` i la incrementarà.

Per tal de veure'n el funcionament, invocarem a la funció `Comptador`, i ens guardarem el resultat en una variable:

```
1 var c=Comptador(0)
2 var d=Comptador(15)
```

Ara podrem invocar `c` com si fos una nova funció, que executarà el contingut de la lambda:

```
1 >>> c() // --> 0
2 >>> c() // --> 1
3 >>> c() // --> 2
4 >>> d() // --> 15
5 >>> d() // --> 16
```

Com veiem, tot i que la funció `Comptador` ja no *existeix*, el valor inicial que li hem donat per crear `c` i `d` queda eaccessible en aquestes variables que guarden la funció lambda.

Per altra banda, els tancaments poden treballar tant amb funcions anònimes com amb funcions lambda amb nom. Per tal d'utilitzar funcions amb nom, aquesta ha de ser una funció local i accedir a ella a través de l'operador `::`.

```
1 fun Comptador2(ValorInicial:Int):()->Unit{
2     var a=ValorInicial
3     // Traiem el contingut de la lambda
4     // a una funció amb nom
5     fun funcioAmbNom(){
6         println(a);
7         a=a+1
8     }
9     var lambda=::funcioAmbNom
10    return lambda
11 }
```

L'ús de tancaments i funcions lambda cobra especial importància per definir funcions de *callback* als gestors d'esdeveniments. És a dir, funcions que s'executen en el moment en què es produeix determinat esdeveniment, com fer *click* o *tap* en un botó o rebre una resposta a una crida remota què hem fet. Aquestes funcions que s'executaran com a resposta a determinats esdeveniments (i que reben el nom de callbacks), han d'estar preparades per *respondre* a aquests esdeveniments, però no han de paralitzar la resta d'execució. Pensem per exemple en una aplicació que rep una llista d'items des d'Internet i els mostra per pantalla. Des que es fa la petició per demanar la llista fins que es rep, pot tardar una miqueta, i aquesta espera no deuria paralitzar l'aplicació. El que fem és definir una funció de callback que s'encarregue de *pintar* aquests items, i que s'executarà en el moment en què rebem la resposta.

Podeu trobar més informació sobre aspectes avançats de funcions en Kotlin a: <https://code.tutsplus.com/es/tutorials/from-scratch-advanced-functions-cms-29534>

8. Programació orientada a objectes

8.1. Objectes

- Un objecte és una entitat amb certes propietats i determinat comportament.
- En termes de POO, les propietats es coneixen com **atributs**, i el conjunt de valors d'aquestes determinen l'**estat** de l'objecte en un determinat moment.
- El comportament, ve determinat per una sèrie de funcions i procediments que anomenem **mètodes**, i que modifiquen l'estat de l'objecte.

- Un objecte tindrà a més un nom pel que s'identifica.

8.2. Classes

- Una classe és una abstracció d'un conjunt d'objectes, i un objecte ha de pertànyer necessàriament a alguna classe.
- Les classes defineixen els atributs i mètodes que posseïran els objectes d'aquesta classe.
- Un objecte es diu que és una **instància** d'una classe.
- **Exemple**
 - Una classe **?Persona?**, que te dos propietats: el nom complet i la data de naixement, i un mètode que calcula l'edat en funció de la data de naixement.
 - D'aquesta classe tenim dos instàncies: l'objecte Josep, amb any de naixement 1978 i l'objecte Joan amb any de naixement 1981.
 - Quan s'utilitzi el mètode per calcular l'edat, tot i que serà el mateix per a tots els elements de la classe, el resultat serà diferent per a cada objecte, ja que els seus atributs són diferents.

Veiem la forma genèrica de definir una classe en Java:

```
1  /* Definició d'una classe*/
2
3  [modeAccés] class nomClasse {
4
5      /* Bloc de definició d'atributs */
6
7      [nivellAccés] tipus atribut_1;...
8
9      [nivellAccés] tipus atribut_n;
10
11     /* Definició del Constructor    */
12
13     nomClasse (llista_de_paràmetres) {
14         // Inicialització dels atributs, etc.
15     }
16
17     /* Definició dels Mètodes      */
18
19     [nivellAccés] tipus mètode_1 (llista_de_paràmetres) {
20         // Cos del mètode
21     }...
22
23     [nivellAccés] tipus mètode_m (llista_de_paràmetres) {
24         // Cos del mètode
25     }
26 }
```

Modes d'accés de la classe

Es tracta de combinacions entre:

- **public / (res):**
 - **public:** Classe pública, accessible des de qualsevol altra classe. Només pot haver una classe pública en cada fitxer font (ext .java), i ha de tindre el mateix nom que el fitxer.
 - Si no indiquem res, la classe només podrà ser accedida des del mateix paquet.
- **abstract / final:** S'utilitzen quan fem ús de l'herència.
 - **abstract:** La classe no permet la instanciació d'objectes, sinó la definició d'altres classes que implementen mètodes que aquesta defineix com a abstractes.
 - **final:** Classe que implementa els mètodes abstractes, i de la que no es podran crear subclasses.

Nivell d'accés a atributs i mètodes

Els atributs i mètodes tenen un tipus de dada (el tipus de dada de l'atribut, i el tipus de dada que retorna, en cas dels mètodes), així com un nivell d'accés, que determina qui pot o no accedir a ells. Aquest nivell d'accés pot ser:

- **public:** Pot accedir-se des de qualsevol lloc.
- **protected:** Permet l'accés des del mateix paquet de la classe i des de les seues subclasses.
- **[no indicar res]:** Permet l'accés des del mateix paquet de la classe.
- **private:** Només hi pot accedir la pròpia classe.

Algunes consideracions:

- Per regla general, els atributs solen establir-se com a privats, i s'utilitzen mètodes específics (getters i setters), per tal de consultar o establir els valors d'aquells atributs als que volem donar accés de forma controlada.
- Els mètodes serveixen per comunicar-nos amb els objectes i interactuar amb ells, a través de missatges, que no és més que la invocació als seus mètodes.
- El mètode constructor s'executa en crear un objecte (amb new), i s'usa per inicialitzar l'estat de l'objecte. Tota classe hauria de tindre, com a mínim, un constructor.

Nivells d'accés o modificadors de la visibilitat en Kotlin

Kotlin presenta pràcticament els mateixos nivells d'accés que Java, però amb les seues peculiaritats:

- **public:** Qualsevol classe, funció, propietat, interfície o objecte públics poden ser accedits des de qualsevol lloc. És el modificador per defecte.
- **private:** Si s'aplica a funcions de nivell superior, interfícies o classes, significa que només poden ser accessibles des del mateix fitxer. Si s'aplica a una funció o propietat d'una classe, objecte o interfície, aquesta només serà visible per als membres de la mateixa classe, objecte o interfície.
- **protected:** Només pot aplicar-se a propietats o funcions dins una classe, objecte o interfície, i només seran accessibles des de la pròpia classe i les subclasses.
- **internal:** Quan treballem en projectes amb mòduls (Gradle o Maven), si definim una classe, objecte, interfície o funció del mòdul con a *interna*, només serà accessible des del propi mòdul.

8.3. Treballant amb classes i objectes

- Creació d'un objecte

```
1 NomClasse NomObjecte = new NomClasse(llista_parà  
    metres_inicialització);
```

- Accés a un objecte

```
1 // Consulta d'un atribut (forma no recomanada)  
2 Tipus variable = NomObjecte.atribut;  
3  
4 // Assignació d'un atribut (forma no recomanada)  
5 NomObjecte.atribut=valor;  
6  
7 // Accés a un mètode genèric  
8 TipusRetorn variable=NomObjecte.mètode(llista_paràmetres);  
9  
10 // Accés a atributs mitjançant mètodes  
11 Tipus Variable = NomObjecte.GetAtribut();  
12 NomObjecte.SetAtribut(valor);
```

- Referències a atributs de classe.
 - **this** és una referència al propi objecte, que es pot utilitzar des de dins.
 - Si no hi ha conflicte, podem utilitzar el nom definit a la classe sense problemes.
 - En cas que, per exemple, un paràmetre d'entrada tinga el mateix nom que un atribut de la classe, o que definim una variable local a un mètode amb el mateix nom que l'atribut de la classe, sí que caldrà fer ús del **this** per tal de referenciar el paràmetre de la pròpia classe.
- Eliminació d'objectes
 - Tasca del *Garbage Collector* o recol·lector de fem.
- Encapsulació automàtica amb VS Code:

- VS Code, quan declarem una variable privada, ens suggereix la creació dels mètodes Getter i Setter per a la variable.

8.4. Classes i objectes en Kotlin

La forma de declarar una classe en Kotlin és semblant a Java, però amb una sintaxi més compacta i versàtil.

En Kotlin podem generar una classe buïda amb:

```
1 class nomClasse
```

I per crear un objecte o nova instància de la classe ho faríem de forma similar a Java, però sense l'operador **new** (en Kotlin no és una paraula reservada):

```
1 val elMeuObjecte=nomClasse()
```

Fixeu-se que utilitzem el nom de la classe com si invocàrem directament a una funció.

Per tal de generar una classe que ja continga propietats, mètodes, etc, ho podem fer de diverses formes, anem a veure'n unes quantes.

Creació d'una classe genèrica amb el *constructor secundari*

```
1 class nomClasse {  
2     [nivellAccés] [var | val] propietat1: TipusPropietat1  
3     ..  
4     [nivellAccés] [var | val] propietatN: TipusPropietatN  
5  
6     constructor(propietat1: TipusPropietat1,...,propietatN:  
7         TipusPropietatN){  
8         this.propietat1=propietat1;  
9         ...  
10        this.propietatN=propietatN;  
11    }  
12    [nivellAccés] fun metodeX(llista_de_paràmetres): TipusRetorn {  
13        cos_de_l_métode  
14    }  
15 }
```

Veiem algunes peculiaritats:

- Declarem la classe amb **class**, igual que amb Java.

- La classe té diverses propietats, que poden ser *mutables* (de lectura-escritura) si es defineixen amb `var` o *inmutables* (només de lectura) si es defineixen amb `val`. Aquestes propietats podran ser públiques (per defecte si no es defineix res), privades o protegides.
- El mètode `constructor` es coneix com **constructor secundari**, i seria l'equivalent al constructor de Java, que s'invoca en crear l'objecte i realitza les tasques d'inicialització d'aquest.
- Una cosa interessant, és que **no hem de definir mètodes `getters` i `setters` ja que aquests són autogenerats pel compilador de Kotlin** per a les propietats públiques, i ens permetran accedir com si accedirem directament a aquestes. Si la propietat és **mutable** (definida amb `var`), es generarà el **getter** i el **setter** corresponent, mentre que si és **immutable**, només es generarà el **getter**.
- Finalment, els mètodes es declaren com si foren una funció local a l'objecte, especificant de manera opcional el mètode d'accés al davant.

Creació d'una classe genèrica amb el *constructor primari*

Kotlin permet declarar un constructor en el mateix encapçalament de la classe, anomenat *constructor primari*. Com que el bloc que definim entre `{}` després és el bloc de la classe, el bloc de codi corresponent a la inicialització de paràmetres en aquest constructor es fa amb un bloc `init` que s'executa només crear una instància de classe:

```

1  class nomClasse constructor(propietat1: TipusPropietat1,...,propietatN:
    TipusPropietatN) {
2      [nivellAccés] [var | val] propietat1: TipusPropietat1
3      ..
4      [nivellAccés] [var | val] propietatN: TipusPropietatN
5
6      init {
7          this.propietat1=propietat1;
8          ...
9          this.propietatN=propietatN;
10     }
11
12     [nivellAccés] fun metodeX(llista_de_paràmetres): TipusRetorn {
13         cos_del_métode
14     }
15 }
```

Una manera d'abreviar més aquesta construcció seria la següent:

```

1  class nomClasse constructor([var | val ] propietat1: TipusPropietat1
    ,...,[var | val ] propietatN: TipusPropietatN) {
2      [nivellAccés] fun metodeX(llista_de_paràmetres): TipusRetorn {
3          cos_del_métode
```

```
4     }  
5 }
```

En ella hem utilitzat el *constructor primari*, i hem definit les propietats directament dins d'aquest, precedint-les de `val` o `var` en funció de que siguin mutables o immutables. En aquesta construcció també podem incloure valors per defecte amb `propietatX: TipusPropietatX = "Valor per defecte"`, i en cas que la classe no tinga modificador d'accés o alguna anotació, podem, fins i tot ometre la paraula `constructor`.

Treballant amb objectes

Per tal de crear instàncies de la classe ho farem amb:

```
1 [ val | var ] objecte=Classe(Valor_propietat_1, ... , Valor_propietat_n  
    )
```

Per tal d'accedir a les propietats, ho farem directament, a través de la sintaxi d'accés a la propietat: `objecte.propietat`, sense necessitat d'invocar explícitament el mètode *getter*. Per tal d'establir un valor, sempre que aquest s'haja definit com a mutable (amb `var`) no és necessari el *setter*, sinó que es pot modificar directament amb l'operador `=`.

Personalització dels getters i setters

Kotlin permet també personalitzar els mètodes accessors, de manera que puguem bé validar valors en els *setters* abans de fer l'assignació o bé convertir o formatar els valors abans de tornar-los amb un *getter*.

Per tal de fer això, haurem de definir les propietats dins el cos de la classe, en lloc de fer-ho a la capçalera del constructor, i tot seguit, definir els mètodes *get* i *set* corresponents, seguint la següent sintaxi:

```
1 class nomClasse (propietat1: TipusPropietat1,..., propietatN:  
    TipusPropietatN) {  
2     [val | var ] propietat1:TipusPropietat1  
3     get(){  
4         // Accedim la propietat  
5         // amb 'field', no amb el seu nom  
6         return valor_retorn  
7     }  
8  
9     var propietatN:TipusPropietatN  
10    set(value){  
11        // Accedim a la propietat amb 'field'  
12        // Per al valor a actualitzar sol usar-se value  
13        // Aci fariem comprovacions amb value
```

```
14         field=value // Fem el set
15     }
16     init{...}
17 }
```

Fixem-nos que així com per a fer un `get` personalitzat la propietat pot ser mutable o immutable, per fer el `set`, aquesta ha de ser necessàriament mutable.

Interoperabilitat amb Java

Com hem comentat, quan definim propietats per als objectes de Kotlin, el compilador genera automàticament els mètodes accessors, de manera que podem accedir a ells directament a través de les propietats.

Quan des de Java utilitzem una classe creada amb Kotlin, per a aquelles propietats que hem definit com a mutables, es generaran els *getters* i *setters* corresponents a la propietat (`getPropietat()` i `setPropietat(valor)`). Al cas que la propietat siga immutable, Kotlin només ens generarà el *getter*.

Exemple

A moded'exemple, anem a veure el projecte Gradle `exemplePersones`. En ell veurem com creariem la classe *Persona* amb tres propietats, el nom, l'any de naixement i la professió. El nom i l'any de naixement en principi seran immutables, mentre que la professió podrà variar. Les classes *Persona2*, *Persona3* i *Persona4* guarden la mateixa informació, però veiem en elles diferents formes de creació de classes.

Al llarg de l'exemple trobareu diferents comentaris autoexplicatius:

```
1  ///@file:JvmName("Persona")
2
3  package com.ieseljust.dam.exemplePersones
4
5  import java.time.LocalDateTime
6
7  /*****
8   * Definició d'una classe amb el constructor secundari *
9   *****/
10 class Persona {
11     // Definim les propietats
12     val nom: String
13     val anyNaix: Int
14     public var professio: String
15 }
```

```

16     // Definim el constructor
17     constructor(nom: String, anyNaix: Int, professio: String = "") {
18         this.nom = nom
19         this.anyNaix = anyNaix
20         this.professio = professio
21     }
22
23     // AltresMétodes
24     fun printMe(): Boolean {
25         println("$nom ${LocalDateTime.now().year - anyNaix} -
                $professio")
26         return true
27     }
28 }
29
30 /*****
31  * Definició d'una classe amb el constructor primari      *
32  *****/
33 class Persona2 constructor(nom: String, anyNaix: Int, professio: String
    = "") {
34     // Definim les propietats
35     val nom: String = "(Nom per defecte)"
36     val anyNaix: Int = 100
37     var professio: String = "(Professió per defecte)"
38
39     // Bloc init per inicialitzar els objectes
40     // El 'constructor' està a la definició
41     // de la pròpia classe
42     init {
43         println(nom+anyNaix+professio);
44         /*this.nom = nom
45         println("CCC")
46         this.anyNaix = anyNaix
47         println("DDD")
48         this.professio = professio
49         println("EEE");*/
50     }
51     fun printMe(): Boolean {
52         println("$nom ${LocalDateTime.now().year - anyNaix} -
                $professio")
53         return true
54     }
55 }
56
57 /*****
58  * Definició d'una classe amb el constructor primari      *
59  *****/
60 class Persona3 constructor(val nom: String, val anyNaix: Int, var
    professio: String = "") {
61     // No cal definir les propietats ni init
62     // ja que aquestes es defineixen directament en el

```

```
63     // constructor, predecides de var o val
64
65     // Altres mètodes
66     fun printMe(): Boolean {
67         println("$nom ${LocalDateTime.now().year - anyNaix} -
68             $professio")
69         return true
70     }
71 }
72
73 /*****
74  * Definició d'una classe amb el constructor primari i
75  * Accessors (getter i setters) personalitzats.
76  *****/
77 class Persona4 constructor(nom: String, anyNaix: Int, professio: String
78 ) {
79     // Cal declarar les propietats fora del `constructor`
80     // (com hem fet en Persona2)
81     val nom: String
82     // I immediatament després de definir cada propietat,
83     // generem els mètodes get() o set() com desitgem.
84     get() {
85         // field fa referència al propi camp (atribut)
86         // (en aquest cas el retorna en majúscules)
87         return field.toUpperCase()
88     }
89     var professio: String = ""
90     var anyNaix: Int = LocalDateTime.now().year
91
92     // El setter rebrà un 'valor' al que actualitzar
93     // la propietat. El tipus d'aquest 'value' s'infereix
94     // del tipus de la propietat que anem a modificar.
95     set(value) {
96         // En aquest cas, comprovem que l'any no siga
97         // superior a l'any actual. En eixe cas, llaçariem
98         // una excepció.
99         if (value > LocalDateTime.now().year) {
100             throw IllegalArgumentException("L'any de naixement no pot
101                 ser posterior a ${LocalDateTime.now().year}")
102         }
103         // Accedim a la propietat amb l'alias 'field', i al
104         // valor a actualitzar amb 'value'
105         field = value
106     }
107     init {
108         this.nom = nom
109         this.professio = professio
110         this.anyNaix = anyNaix
111     }
112     fun
113     printMe(): Boolean {
```

```
111         println("$nom ${LocalDateTime.now().year - anyNaix} -  
            $professio")  
112         return true  
113     }  
114 }  
115  
116 /*  
117 Si utilitzàrem només aquest fitxer, de forma autònima i aquesta fora la  
    classe  
118 principal, creariem la funció main com s'expressa aci baix.  
119 Com que anem a crear una altra classe Java per a que llance  
120 l'aplicació, aquesta funció està comentada.  
121 */  
122  
123 /*fun main(args: Array<String>) {  
124     val p1 = Persona("Josep", 1978, "Profe")  
125     p1.printMe()  
126     var p2 = Persona2("Paco", 1973, "Profe")  
127     p2.printMe()  
128     var p3 = Persona3("Maria", 2013, "Estudiant")  
129     p3.printMe()  
130     var p4 = Persona4("Pepica", 2016, "Estudiant")  
131     p4.printMe()          // Fixeu-bos que el nom ens apareixerà  
132                           // directament en majúscules!!  
133     p4.anyNaix = 2050     // Llançarà una excepció!  
134     p4.printMe()  
135 }*/
```

Fieu-vos que a l'exemple de dalt hem comentat la funció principal `main`, i anem a utilitzar una classe en Java com a classe principal, que utilitzi la classe persona definida a dalt:

```
1 package com.ieseljust.dam.exemplePersones;  
2  
3 public class Persones {  
4     public static void main(String[] args) {  
5         Persona p=new Persona("Jose", 1978, "Profe");  
6         p.printMe();  
7  
8         Persona2 p2 = new Persona2("Paco", 1973, "Profe");  
9         p2.printMe();  
10  
11         Persona3 p3 = new Persona3("Maria", 2013, "Estudiant");  
12         p3.printMe();  
13  
14         Persona4 p4 = new Persona4("Pepica", 2016, "Estudiant");  
15         p4.printMe();          // Fixeu-vos que el nom ens apareixerà  
16                               // directament en majúscules!!  
17         //p4.anyNaix = 2050;   // Llançarà una excepció!  
18         p4.printMe();  
19  
20     }
```



```
21 }
```

Podeu construir l'exemple i veure'n el resultat de l'execució.

Ús de múltiples constructors

En Kotlin podem combinar els constructors primaris i secundaris segons les nostres necessitats.

En principi, hi pot haver només un constructor primari, però tants constructors secundaris com desitgem.

Veiem-ho amb un exemple amb la classe *PersonaMC*. Aquesta classe es troba definida dins els mateixos fonts que l'exemple anterior, però no forma part del projecte, pel que haurem de compilar-lo i llançar-lo directament des del mateix directori on es trobe:

```
1 @file:JvmName("PersonesMC")
2
3 import java.time.LocalDateTime
4
5
6
7 /*****
8  * Definició d'una classe amb diversos constructors      *
9  *****/
10
11 // Definició de la classe amb constructor primari, que defineix
12 // dos propietats immutables, nom i anyNaix
13 class PersonaMC constructor(val nom: String, val anyNaix: Int) {
14
15     // Ara definim propietats mutables
16     var professio="";
17     var poblacio="";
18
19     // Ara fem ús de diversos constructors secundaris
20
21     // Constructor secundari que rep nom, anyNaix i professio
22     // Ha de fer referència al constructor primari, fent ús de
23     // la paraula reservada "this"
24     constructor(nom:String, anyNaix:Int, professio:String):this(nom,
25         anyNaix){
26         // Al fer referència al constructor primari, ja donem valor a
27         // nom i anyNaix
28         // Només ens queda professio
29         this.professio=professio;
30     }
31     // Veiem altre constructor on passem també la població
```

```
32     constructor(nom:String, anyNaix:Int, professio:String, poblacio:
        String):this(nom, anyNaix){
33         // Al fer referència al constructor primari, ja donem valor a
            nom i anyNaix
34         // Només ens queda professio
35         this.professio=professio;
36         this.poblacio=poblacio;
37     }
38
39     fun printMe(): Boolean {
40         println("$nom ${LocalDateTime.now().year - anyNaix} -
            $professio - $poblacio")
41         return true
42     }
43 }
44
45 fun main() {
46     val p1 = PersonaMC("Josep", 1978)
47     var p2 = PersonaMC("Paco", 1973, "Profe")
48     var p3 = PersonaMC("Maria", 2013, "Estudiant", "Tavernes")
49
50     p1.printMe()
51     p2.printMe()
52     p3.printMe()
53 }
```

Per fer la compilació, des del directori `/src/main/kotlin/com/ieseljust/dam/exemplePersones`, llancem:

```
1 $ kotlinc PersonaMC.kt
```

I executem la classe *PersonesMC*:

```
1 $ kotlin PersonesMC
2 Josep 42 - -
3 Paco 47 - Profe -
4 Maria 7 - Estudiant - Tavernes
```

Objectes en Kotlin

Kotlin permet definir objectes sense que hagen de ser necessàriament instàncies d'una classe, tal i com podem fer amb javascript.

Els objectes són semblants a les classes i tenen les següents característiques:

- Poden tindre propietats, mètodes i un bloc init,
- les propietats i mètodes poden tindre modificadors de visibilitat,
- No tenen constructors, ja que no són instanciables,

- Poden estendre altres classes o implementar interfícies

De forma genèrica, definiríem un objecte de la següent forma:

```
1 object nomObjecte {
2     [nivellAccés] [var | val] propietat1: TipusPropietat1
3     ..
4     [nivellAccés] [var | val] propietatN: TipusPropietatN
5
6     init{...}
7
8     [nivellAccés] fun metodeX(llista_de_paràmetres): TipusRetorn {
9         cos_de_l_métode
10    }
11 }
```

Com veiem, és molt semblant a una classe, només reemplaçem la paraula **class** per **object**, i eliminem els constructors.

La utilitat de definir objectes la podem trobar, en aquells casos en què només tindríem una única instància d'una classe, com per exemple l'objecte *Aplicació*, la seua configuració (amb definició de constants, com cadenes de connexió a BD, usuaris, etc) o qualsevol objecte que seguisca un patró *Singleton*²

El compilador de Kotlin converteix els objectes en classes **final** de Java, amb un camp estàtic privat **INSTANCE** que conté una instància única (Singleton) de la classe. Si volem que les funcions o propietats de l'objecte siguin definides en aquesta classe com a **static**, haurem d'utilitzar l'anotació **@JvmStatic** al davant.

```
1 object ObjecteSingleton {
2     @JvmStatic fun funcio(): Unit {
3         // cos de la funció
4     }
5 }
```

Podeu ampliar tota aquesta informació sobre objectes al següent tutorial:

*Kotlin Desde Cero: Clases y Objetos

I conèixer més coses interessants sobre classes i objectes, com propietats *late-initialized*, *inline*, d'extensió, etc. en:

- Kotlin From Scratch: Advanced Properties and Classes

²Un Singleton és un patró de disseny de programari que garanteix que una classe només tinga una instància i que aquesta proporcione un únic punt d'accés global. Quan es sol·licita la classe singleton, sempre s'obté la mateixa instància de la classe.

8.5. Herència i Polimorfisme

Anem a repassar un parell de mecanismes de reutilització de codi, com són l'herència i el polimorfisme, tant des del punt de vista de Java com de Kotlin.

Herència

- Mecanisme de reutilització de codi que permet definir classes a partir d'altres, *heretant* les seues propietats i mètodes o redefinint-los, i donant la possibilitat de definir-ne de nous.
- Diem subclasse a la classe que hereta propietats d'una altra (descendim en la jerarquia de classes), i superclasse a la classe de la qual s'hereten propietats (ascendim en la jerarquia de classes).

Definició de l'herència en Java

```
1 class nomSubclasse extends nomSuperclasse {
2
3     /* Bloc de definició d'atributs propis de la subclasse*/
4
5     [nivellAccés] tipus atribut_1;...
6
7     [nivellAccés] tipus atribut_n;
8
9     /* Definició del Constructor */
10    nomSubClasse (llista_de_paràmetres) {
11        // invoquem el constructor de la superclasse.
12        // Super() ha de ser la 1a ordre.
13        // Si no la posem, invocarà per defecte el constructor
14        // de la classe pare sense passar-li paràmetres.
15        super(paràmetres);
16        // Inicialització dels nous atributs, etc.
17    }
18
19    /* Definició de Mètodes propis de la subclasse
20     o redefinició de mètodes de la superclasse.
21    */
22
23    [nivellAccés] tipus mètode_1 (llista_de_paràmetres) {
24        // Cos del mètode
25    }...
26
27    [nivellAccés] tipus mètode_m (llista_de_paràmetres) {
28        // Cos del mètode
29    }
30 }
31 }
```

Polimorfisme

El polimorfisme comporta **diferent comportament d'un mateix mètode segons el context**.

Gràcies al polimorfisme, podem definir un objecte d'una classe i instanciar-lo amb classes descendents.

El polimorfisme pot ser de mètodes o d'atributs:

- **Polimorfisme de mètodes:** Permet enviar el mateix missatge a objectes distints, que tractaran de forma diferent:
 - **Sobrecàrrega basada en paràmetres:** Diversos mètodes amb el mateix nom però diferents paràmetres d'entrada. Un exemple molt clar és el propi constructor. Segons la invocació, es refereix a un o altre mètode.
 - **Sobrecàrrega basada en l'àmbit:** Diferents classes sense relació poden implementar mètodes amb el mateix nom. Segons la classe sobre la que invoquem el mètode s'executarà un o altre.
 - **Sobreescritura:** Les classes descendents **sobreescriuen** els mètodes de les classes ascendents.
- **Polimorfisme d'atributs:** Relaxació del sistema de tipat que permet que una referència a una classe accepti adreces d'objectes de la mateixa classe i les seues descendents:
 - **Variables polimòrfiques:** Pot referenciar diferents tipus d'objectes amb relacions d'herència.

Algunes consideracions a tindre en compte sobre el polimorfisme **en Java**:

- Per referir-nos a un mètode o atribut de la classe ascendent fem ús de **?super?**:

```
1 super.mètodeClassePare(paràmetres);
```

- Quan sobreescrivim un mètode en una classe descendent, convé utilitzar **@override** davant, de manera que indiquem al programador que aquest mètode reemplaça el de la classe ascendent, i ajudem al compilador a que ens avise si hi ha canvis en la classe pare, com que eliminem el mètode o li canviem el nom.

```
1 @override  
2 [nivellAccés] tipus mètodeSobreescrit (llista_de_paràmetres) {  
3 ...  
4 }
```

- Per comprovar el tipus de classe d'un objecte, podem:

- Fer ús del mètode `getClass`:

```
1 if (objecte.getClass().getSimpleName().equals("NomClasseAComparar")) {...}
```

- Fer ús de l'operador `instanceof`:

```
1 if (objecte instanceof NomClasseAComparar){...}
```

Herència en Kotlin El principal aspecte a tindre en compte quan pensem en herència en Kotlin, i a diferència de Java, és que les classes es defineixen com a **final** de manera determinada.

Una de les bones pràctiques recomanades per l'enginyeria del programari és que totes les classes es definisquen com a finals, i només es deixen com a *obertes* aquelles que sí que van a tindre herència de forma explícita. Kotlin segueix al peu de la lletra esta recomanació, pel que, per defecte no podrem generar una classe a partir d'una altra si la superclasse no es defineix com a **open**.

Contrastant Kotlin i Java en aquest aspecte, podríem dir que:

- En **Java** totes les classes són **obertes**, es a dir, *es pot heretar d'elles*, sempre i quan no s'indique el contrari especificant-les com a **final**.
- En **Kotlin** totes les classes són **finals**, és a dir, *no es pot heretar d'elles*, sempre i quan no s'indique el contrari, especificant-es com a **open**.

Per altra banda, també cal tindre en compte que els mètodes definits a la superclasse, per defecte també són **final**, pel que, per poder-los sobreesciure, cal indicar-ho també amb **open**. El mètode sobreescrit a la subclasse, ara seguirà sent *open*. Si volem evitar açò, podem definir aquest mètode sobreescrit com a **final**.

```
1 /* Cal definir prèviament la superclasse com a open */
2
3 open class nomSuperclasse {
4     // Atributs de la classe
5     [ val | var ] NomAtribut: Tipus;
6
7     // Constructor secundari
8     constructor(Args:Tipus) {
9         this.nomAtribut=Param;
10        ...
11    }
12    // Marquem els mètodes f1 i f2 com
13    // a open, per poder-los sobreesciure
14    open fun f1(Paràmetres:Tipus):TipusRetorn{...}
15
16    open fun f2(Paràmetres:Tipus):TipusRetorn{...}
17
```

```

18 }
19
20 class nomSubclasse : nomSuperclasse() {
21
22     /* Bloc de definició d'atributs propis de la subclasse*/
23     [ val | var ] NomAtribut: Tipus;
24
25     // Constructor secundari
26     constructor(Args:Tipus): super(Args) {...}
27
28     // Sobreescrivim el mètode f1 (serà open per defecte)
29     override fun f1(Paràmetres:Tipus):TipusRetorn{...}
30
31     // Sobreescrivim el mètode f2, i el declarem final
32     override final fun f2(Paràmetres:Tipus):TipusRetorn{...}
33
34
35     open fun f1(Paràmetres:Tipus):TipusRetorn{...}
36
37     /* Definició de Mètodes propis de la subclasse
38        o redefinició de mètodes de la superclasse.
39     */
40     ...
41 }

```

A l'exemple anterior hem vist com utilitzar un constructor secundari. El mecanisme amb constructors primaris seria exactament el mateix.

Algunes coses més a tindre en compte sobre herència en Kotlin:

- Teniu disponible l'operador `is`, per comprovar si una variable és d'un tipus o classe concret: `variable is Classe`; així com la seua negació `!is`: `variable !is Classe`.
- Totes les classe en Kotlin són descendents de la classe `Any`, que equivaldria al tipus `Object` de Java. El tipus `Any` conté tres mètodes: `equals`, `toString`, i `hashCode`. Recordeu que els tipus bàsics també es representen com a classes, pel que també hereten aquests mètodes.
- Quan es sobreescrui un mètode que té arguments amb valors per defecte a la superclasse, aquests s'han d'ometre de la signatura de la funció a la subclasse. Els valors per defecte seran sempre els indicats a la superclasse, i no es poden modificar als mètodes sobreescrits.

```

1 open class A {
2     open fun f1(i: Int = 10) { ... }
3 }
4
5 class B : A() {
6     override fun f1(i: Int) { ... }
7 }

```

8.6. Atributs i mètodes estàtics o de classe

Els atributs i mètodes estàtics (**static**) són aquells que s'emmagatzemen a la pròpia classe, sent comuns a tots els objectes que s'instancien d'ella.

Atributs de classe o estàtics en Java

- Prenen valor en la mateixa classe, de manera que aquest valor és comú a tots els objectes de la mateixa classe.
- Usos: Definir constants, variables amb valor comú a tots els objectes, comptadors d'objectes de la classe...
- Declaració:

```
1 static tipus NomAtribut;  
2 ...  
3 // Per accedir a l'atribut fem ús del nom de la classe  
4 NomClasse.NomAtribut=valor;
```

Mètodes estàtics

- Poden utilitzar-se directament des de la classe, sense necessitat de crear cap objecte.
- Porten el modificador *static* davant.
- No treballen amb objectes, només amb paràmetres d'entrada i atributs estàtics.

```
1 class NomClasse(){  
2     ...  
3     static Tipus NomMètode(paràmetres){  
4         ...  
5     }  
6     // Per accedir al mètode estàtic des de  
7     // dins la classe, no indiquem res davant.  
8     NomMètode(paràmetres);  
9 }  
10 ...  
11 // Per accedir al mètode estàtic des de  
12 // fora de la classe fem ús del nom d'aquesta  
13 NomClasse.NomMètode(paràmetres);
```

Classes estàtiques en Kotlin: Objectes complementaris

Kotlin no suporta mètodes o propietats estàtiques, però ens proporciona una alternativa més potent: els objectes complementaris.

Un **objecte complementari** és un objecte que és membre d'una classe (classe *acompanyant*). Podem dir que és un objecte que *acompanya* la classe. Recordeu que a Kotlin es poden definir objectes directament, sense ser instància d'una classe, per tant, tot el què hem comentat sobre la creació d'objectes ens val per als objectes complementaris.

Els objectes complementaris, a l'igual que els mètodes estàtics en Java, estaran associats a la classe que acompanyen, i no a les instàncies d'aquesta.

Per tal de crear un objecte complementari seguirem una sintaxi semblant a la del següent exemple:

```
1 class classeAcompanyant {  
2     companion object {  
3         fun f1(){  
4             println("Este és un mètode en un objecte complementari");  
5         }  
6     }  
7 }
```

Per utilitzar aquest *mètode estàtic*, farem referència a la classe acompanyant i al mètode en qüestió, igual que fem amb els mètodes estàtics:

```
1 classeAcompanyant.f1()
```

Al tutorial Kotlin desde cero: Clases y objetos, teniu a l'apartat 7. *Objetos complementarios* una explicació més extensa sobre aquest tipus d'objectes, i com crear amb ells classes de tipus *Factory*.

8.7. Interfícies

- Java no permet l'herència múltiple (una classe té més d'una classe pare).
- Les interfícies són la forma que té Java de fer que classes que no tenen una relació jeràrquica tinguin un comportament comú.

Classes i mètodes abstractes

- **Mètode abstracte:** Aquell que es defineix en una classe, però deixa la seua implementació per a les seues classes descendents (si aquestes no defineixen el mètode també com a abstracte.)
- **Classe abstracta:** Aquella que conté mètodes abstractes.
- Amb açò, el concepte d'interfície s'acostaria a una classe abstracta, amb la diferència que una classe sí que pot implementar diverses interfícies.

Definició d'interfície

- És una mena de plantilla per a la construcció de classes.
- Es compon d'un conjunt de declaracions de capçaleres de mètodes sense implementar (com els mètodes abstractes).
- Si conté atributs, aquests seran **static final**, i estaran inicialitzats, ja que funcionaran com a constants.
- Especifica un protocol de comportament per a una o diverses classes, de manera que si coneixem que un objecte implementa determinada interfície, sabem quin és el seu comportament, sense importar com s'ha realitzat la implementació.
- Una classe pot implementar diverses interfícies, proporcionant la declaració i definició de tots els mètodes de cadascuna de les interfícies (o bé declarar-les com a abstractes).
- També s'usen per declarar constants a utilitzar per altres classes.

Declaració d'una interfície

```
1 public interface IdentificadorInterficie {
2     /* Cos de la interfície */
3
4     // Constants
5     public static final tipus Identificador = Valor;
6     ...
7     public static final tipus Identificador_n = Valor_n;
8
9     // Mètodes abstractes
10    TipusRetorn NomMètodeAImplementar_1(paràmetres);
11    ...
12    TipusRetorn NomMètodeAImplementar_n(paràmetres);
13
14 }
```

Consideracions:

- Si declarem la interfície com a **public** ha d'estar en un fitxer amb el mateix nom que la interfície (i extensió .java).
- Els mètodes es declaren implícitament com a **public** i **abstract**.
- Les constants incloses en una interfície es declaren com a **public**, **static** i **final**, i s'han d'inicialitzar en la mateixa declaració.
- Quan declarem una interfície, pot utilitzar-se com a tipus de dada, de manera que aquesta es pugui reemplaçar per una objecte d'una classe que implemente la interfície.

Implementació d'una interfície en una classe

- Cal utilitzar la paraula reservada **implements** en la declaració.
- La capçalera de la interfície ha d'apareixer tal qual en la declaració.

```
1 public class NomClasse implements IdentificadorInterfície{
2
3     // Implementació dels mètodes de la interfície
4     TipusRetorn NomMètodeAImplementar_1(paràmetres){
5         // Implementació
6     }
7     ...
8     TipusRetorn NomMètodeAImplementar_2(paràmetres){
9         // Implementació
10    }
11 }
```

Interfícies en Kotlin

Per definir una interfície en Kotlin ho farem de forma similar a Java:

```
1 interface IdentificadorInterfície {
2     /* Cos de la interfície */
3
4     // Constants
5     val Identificador_1:Tipus_1=Valor_1;
6     ...
7     val Identificador_n:Tipus_n=Valor_n;
8
9     // Mètodes abstractes
10    fun NomMètodeAImplementar_1(paràmetres_1:Tipus_1): TipusRetorn_N;
11    ...
12    fun NomMètodeAImplementar_M(paràmetres_N:Tipus_N): TipusRetorn_N;
13
14 }
```

Per tal de definir una classe que implemente la interfície:

```
1 class NomClasse : IdentificadorInterfície {
2
3     // Implementació dels mètodes de la interfície
4     override fun NomMètodeAImplementar_1(paràmetres_1:Tipus_1):
5         TipusRetorn_N{
6         // Implementació
7     }
8     ...
9     override fun NomMètodeAImplementar_M(paràmetres_N:Tipus_N):
10        TipusRetorn_N{
```

```
9          // Implementació
10     }
11 }
```

Alguns aspectes a tenir en compte:

- No utilitzem cal paraula com **implements**, sinò que fem ús dels `:`, com quan definim una subclasse, però sense invocar el constructor `()`.
- Una classe pot implementar tantes interfícies com es desitja, però només pot estendre d'un classe (com en Java)
- S'utilitza, de forma obligada, el modificador **override** per etiquetar els mètodes i propietats que volem redefinir (en Java l'anotació `@Override` és opcional)
- A més dels mètodes, també podem declarar propietats.
- Un mètode de la interfície pot tindre una implementació predeterminada, i ser sobreescrita en les classes que la implementen si es desitja, indicant-ho amb **override**. Si volem utilitzar el mètode de la interfície, podem referir-nos a ella amb **super**.
- Una interfície pot tindre **propietats**, però aquestes **no mantenen l'estat** (a diferència de les classes abstractes). És a dir, podem definir la propietat, però no donar-li valor inicial (com fem en Java amb els atributs amb **static final**). No obstant això, podem tindre mètodes accessors (**set** i **get**).
- Les propietats també poden redefinir-se amb **override**.
- Quan una classe sobreescriu un mètode amb una implementació predeterminada a la interfície, pot accedir al mètode d'aquesta amb **super**, com si es tractara d'una classe ascendent.
- En cas que una classe implemente diverses interfícies, i aquestes tinguen mètodes en comú amb una implementació predeterminada, caldrà especificar, si utilitzem **super** a quina interfície fem referència mitjançant la notació **super<Interficie>.metode()**.

Veiem un exemple autoexplicat amb alguns d'aquests conceptes (`interficies/interfaces.kt`):

```
1  /* Exemple interfícies
2
3      * Definirem dues interfícies, amb mètodes
4      comuns, i veurem en una classe que implemente les dos
5      com especificar al mètode de quina classe ens referim.
6  */
7
8
9  interface Interface1 {
10
11      // Mètode abstracte
12      fun metode1()
13
14      // Mètode amb implementació
```

```
15     // predeterminada
16     fun metode2(){
17         println("Métode2 de Interface1");
18     }
19 }
20
21 interface Interface2 {
22     fun metode2(){
23         // Método amb implementació
24         // predeterminada.
25         println("Métode3 de Interface2");
26     }
27 }
28
29 // Ara definim la classe classe1, que implementa
30 // les dues interfícies
31 class classe1 : Interface1, Interface2 {
32
33     // Método 1 és abstracte, per tant,
34     // necessita sobreescritura.
35     override fun metode1 () {
36         println("Metode 1 classe1");
37     }
38
39     // El segon método, realment, no necessitaria
40     // sobreescritura si no volguérem modificar-ne
41     // el funcionament.
42     // Anem a sobreescriure'l, per veure com
43     // accedir als métodos de les interfícies.
44     override fun metode2(){
45         println("Métode2 de classe1");
46         // Amb super podem accedir a la implementació
47         // per defecte de la interfície.
48         // Si només disposàrem d'un método, no hi hauria
49         // dubte, i podríem invocar-lo amb super.metode2();
50         // Com que hi ha dos classes que l'implementen,
51         // indiquem aquesta entre <>:
52         super<Interface1>.metode2();
53         super<Interface2>.metode2();
54     }
55 }
56
57 fun main() {
58     var o1=classe1();
59     o1.metode1();
60     o1.metode2();
61 }
```

8.8. Paquets (Packages)

Les aplicacions solen compondre's de diverses classes. En projectes grans o col·laboratius, convé dividir el codi font en diversos fitxers fonts.

Organització de fitxers font en Java

A l'hora d'organitzar els fitxers font en Java, cal tindre en compte alguns aspecte:

- Un **paquet de Java** és un conjunt de classes i interfícies interrelacionades.
- Les classes i interfícies de la plataforma Java s'estructuren en paquets organitzats per funcions i tasques (ex: java.lang, java.io...).
- Quan creem una aplicació Java, és convenient agrupar les nostres classes i interfícies en paquets.
- Per tal d'incloure una classe en un paquet, s'ha d'incloure al principi del fitxer la sentència:

```
1 package identificadorDelPaquet;
```

- La sentència **package** afecta tot el fitxer font.
- Si hi ha diverses classes en un únic font, només es pot declarar una classe com a pública, i aquesta ha de tindre el mateix nom que el fitxer font. A més, només els components públics hi seran accessibles des de fora del paquet.
- Si no fem ús de **package** el que definim al fitxer correspondrà al paquet per defecte (sense identificador), utilitzat habitualment per a aplicacions menudes.

Identificació d'un paquet i accés

Java permet fer ús del mateix nom per a diverses classes si aquestes pertanyen a paquets diferents. L'identificador de la classe anirà precedit per l'identificador del paquet. Aquests identificadors compostos es diuen **identificadors qualificats**.

Les empreses i organitzacions solen usar el nom del seu domini d'Internet invers per identificar els seus paquets. Per exemple, l'empresa amb domini `dam.ieseljust.com`, nomenaria els seus paquets de la forma: `com.ieseljust.dam.*`

Per tal d'accedir als components públics d'un paquet podem fer dues coses:

1. Fer ús de l'identificador qualificat:

```
1 com.ieseljust.dam.NomPaquet.NomClasse Objecte=new com.ieseljust.dam.  
  NomPaquet.NomClasse();
```

Com veiem es tracta d'un nom bastant llarg, pel que s'usa així quan fem ús d'ell una o molt poques vegades.

2. Importar el component del paquet abans d'usar qualsevol classe o interfície i després de la sentència **package**, si aquesta existeix:

```
1 package com.ieseljust.dam.NomPaquet2;  
2 import com.ieseljust.dam.NomPaquet1.NomClasse;  
3  
4 NomClasse objecte=new NomClasse();
```

En cas que hajam d'utilitzar els components definits al paquet freqüentment, és convenient fer-ho d'aquesta manera.

Si volem importar tots els components d'un paquet, farem ús de l'asterisc:

```
1 import com.ieseljust.dam.NomPaquet1.*;
```

Per defecte, Java importa automàticament tres paquets: * El paquet per defecte (sense identificador) * El paquet java.lang, amb les classes més habituals (Object, Math...) * El paquet actual de treball (tot allò que definim al mateix directori).

Recomanacions per a la gestió de fitxers

L'estructura de noms d'un paquet està relacionada per l'estructura de directoris en què dividim el codi, de manera que:

- El codi font d'una classe o interfície es guarda en un fitxer de text amb el mateix identificador que la classe o interfície i extensió `.java`.
- Els fitxers els guardem a una carpeta amb el mateix nom que el paquet al que es correspon la classe o interfície.

Exemple

- La implementació de dues classes (Classe1 i Classe2) i una interfície (Interficie1) del paquet anomenat NomPaquet1, tindria una estructura de carpetes com aquesta:

```
1 com  
2 `-- iieseljust  
3     `-- dam  
4         `-- NomPaquet1
```

```
5      |-- Classe1.java
6      +-- Classe2.java
7      `-- Interficie1.java
```

- Dins de cada fitxer font .java, inclourem el nom del paquet, i el nom de la classe o interfície:

```
1 package com.ieseljust.dam.Nompaquet1;
2 ...
3 class Classe1{
4     ...
5 }
```

Packages en Kotlin

La declaració de paquets en Kotlin es fa de la mateixa manera que amb Java, indicant el nom al principi del fitxer, de manera que afecte a tot el que definim al fitxer font:

```
1 package com.ieseljust.dam.nomPaquetKotlin
```

Com en Java, fem ús de la paraula **import** per habilitar el compilador per localitzar classes i interfícies, però a més, en Kotlin, també podem importar funcions i objectes.

```
1 import com.ieseljust.dam.nomPaquet.*
```

També podem fer el que es coneix com *import aliasing*, que no és més que donar-li un *alias* a una classe importada. Açò pot ser d'utilitat quan tenim llibreríes amb noms de classe o funcions en conflicte (amb el mateix nom):

```
1 import com.ieseljust.dam.nomPaquet.funcio as laMeuaFuncio
2
3 fun main(args: Array<String>) {
4     laMeuaFuncio()
5 }
```

9. Tipus complexos de dades

9.1. Vectors i matrius

Un vector és una col·lecció de dades del mateix tipus, agrupades sota una mateixa variable i que es distingeixen mitjançant la posició (índex) que ocupen. Per la seua banda, una matriu és un vector amb vàries dimensions.

Vectors i matrius en Java

Per tal de definir un vector o matriu en Java fem ús de la notació [], i podem fer-ho de diverses formes:

- Realitzant la declaració primer i després la reserva de memòria:

- Declaració:

```
1 int v[];      ó    int [] v;  
2 int matriu[][] ó    int [][] matriu;
```

- Reserva de memòria:

```
1 v=new int[num];  
2 matriu=new int[numX][numY];
```

- Realitzant la declaració i reservant la memòria al mateix temps:

```
1 ```java  
2 int [] v = new int [num];  
3 int [][] matriu = new int [numX][numY];  
4 ```
```

- Realitzant la declaració i assignació de valor (la reserva es fa automàticament):

```
1 ```java  
2 int [] v = {1, 2, 3}  
3 int [][] matriu={{1, 2, 3},{4, 5, 6}}  
4 ```
```

Algunes de les operacions que podem realitzar amb vectors són les següents:

- Còpia

```
1 System.arraycopy(origen, posIniOrigen, desti, posIniDesti, longitud);
```

- Comparació

```
1 java.util.Arrays.compare(v, v2)
```

- Recorregut amb **for**

```
1 for (int item:MyArray) { System.out.println(item);}
```

Vectors i matrius en Kotlin

Els vectors en Kotlin es representen també amb la classe `Array`, que ja incorpora els mètodes accessors sobrecarregats per tal d'accedir amb `[]`, i d'altre components, com l'atribut `size` que ens indica la longitud.

Per tal de crear un vector, podem utilitzar la funció de llibreria `arrayOf` de la següent manera:

```
1 val barallaTruc = arrayOf(3, 4, 5, 6, "Manilla", "Espasa", "Bastot")
```

Si ens fixem, a diferència de Java, **els tipus de dades que conté el vector no és necessari que siguin del mateix tipus**. Recordem que Kotlin infereix el tipus de dades. En aquest cas, si detecta que el vector que definim té tipus diferents, defineix aquest com un conjunt d'elements ordenats del tipus `Any` (recordeu que aquest és el tipus base del què descendeixen totes les classes a Kotlin). En canvi, si assignem un tipus concret a tots els elements del vector, Kotlin inferirà que són d'aquest tipus.

Per tal d'accedir a les diferents posicions del vector, podem fer-ho amb l'operador `[]`, o bé amb `get` i `set`. Veiem, alguns exemples de tot açò:

```
1 >>> val v=arrayOf(1, "2", 3)           // Definim un vector
2 >>> v[0]="element1"                     // Modificació de la posició 0 amb
    []
3 >>> v[0]                               // Accés a la posició 0 amb []
4 res12: kotlin.Any = element1
5 >>> v.set(0, "element1modificat")       // Modificació de la posició 0 amb
    set
6 >>> v.get(0)                           // Accés a la posició 0 amb get
7 res14: kotlin.Any = element1modificat
8
9 >>> val v=arrayOf(1, 2, 3)              // Vector d'enters
10 >>> v[0]="1"                           // Error, el tipus s'ha inferit com
    a Int
11 error: type mismatch: inferred type is String but Int was expected
12 v[0]="1"
13     ^
14
15 >>> v[0]
16 res18: kotlin.Int = 1                  // El tipus és Int, no Any
```

Per altra banda, si volem generar un vector d'una longitud determinada, sense assignar valors inicialment, podem utilitzar la funció `arrayOfNulls()`, que ens generarà un vector de la longitud i el tipus que indiquem amb elements nuls:

```
1 val nomVector = arrayOfNulls<Tipus>(longitud)
```

Per exemple, per generar un vector de 5 elements de qualsevol tipus (`Any`), podem fer:

```
1 >>> val arr = arrayOfNulls<Any>(5)
```

Per altra banda, si volem obtenir una representació del contingut del vector com a cadena de caràcters, podem utilitzar el mètode `contentToString()`:

```
1 >>> barallaTruc.contentToString()
2 res30: kotlin.String = [3, 4, 5, 6, Manilla, Espasa, Bastot]
```

La biblioteca estàndard de Kotlin ens ofereix també funcions per tal de crear vectors de tipus primitius: `intArrayOf()`, `charArrayOf()`, `longArrayOf()`, etc. que ens retornen una instància de les classes `IntArray`, `CharArray`, `LongArray`... Amb aquestes classes aconseguim optimitzar el rendiment, ja que evitem costos associats a les operacions de *boxing* i *unboxing* (conversió de tipus primitius a classes i viceversa).

Recorregut de vectors

La classe `Array` en Kotlin ens ofereix diverses funcions per accedir als elements i als índex d'un vector que ens faciliten el seu recorregut.

La forma més senzilla de recórrer un vector és fent ús de l'operador `in` directament sobre el vector, per tal d'accedir al seu contingut:

```
1 >>> val v=arrayOf("1", 2, "hola", false)
2 >>> for (i in v) println (i)
3 1
4 2
5 hola
6 false
```

També podem accedir als seus índex amb la propietat `.indices` que ens retorna un rang amb el índex del vector:

```
1 >>> for (i in v.indices) println (i)
2 0
3 1
4 2
5 3
```

Pel que podríem accedir al contingut també amb:

```
1 >>> for (i in v.indices) println (v[i])
2 1
3 2
4 hola
5 false
```

I si volem accedir al mateix temps als índex i al valor, fem ús del mètode `withIndex()`:

```
1 >>> for ((index, valor) in v.withIndex()) println ("$index - $valor")
2 0 - 1
3 1 - 2
4 2 - hola
5 3 - false
```

9.2. Col·leccions

Les col·leccions, tant en Java com en Kotlin ens permeten gestionar conjunts d'objectes. Anem a fer un repàs sobre el framework de col·leccions en Java, i una introducció a les col·leccions en Kotlin.

Col·leccions en Java

El framework de col·leccions en Java està compost per diverses interfícies, classes abstractes i classes, que ens ajuden a treballar de diferent forma amb conjunts d'objectes.

Al següent diagrama podem veure la relació entre totes aquestes classes i interfícies que componen el framework:

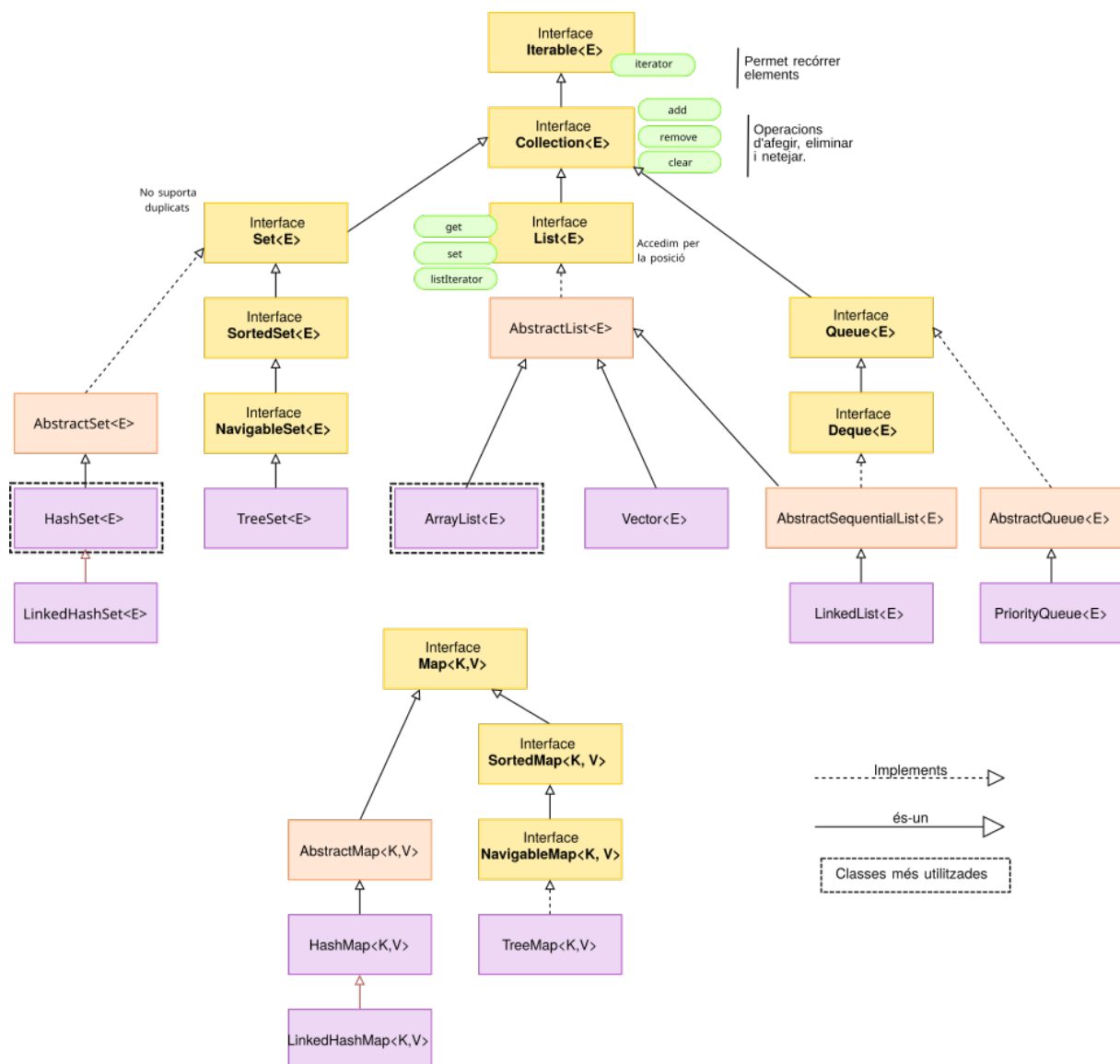

Figura 4: Jerarquia del framework de col·leccions en Java

Com veiem, tenim dues interfícies principals: *Iterable* i *Map*. La primera ens permet recórrer els elements mitjançant un *iterador*, mentre que als *Maps* ho fem mitjançant claus.

Centrant-nos en la interfície *Iterable*, d'aquesta es deriva la interfície *Collection*, que proporciona els mètodes *add* per afegir elements, *remove* per eliminar-ne, i *clear* per eliminar tots els elements. D'aquesta interfície *Collection*, es deriven tres interfícies més, però ens centrarem en dos: *Set* i *List*:

- La interfície *Set* (conjunt) ens proporciona un conjunt d'elements sense duplicats, i els seus elements en principi no tindran cap ordre. Si volem un conjunt ordenat, tenim la interfície *SortedSet* que deriva d'aquesta. El que més ens interessa d'ací és la seua classe filla abstracta

AbstractSet, i la classe ***HashSet**, que implementa un **conjunt d'elements no ordenats i sense duplicats basant-se en hash**, la qual cosa agilitza els accessos.

- La interfície *List*, que ens proporciona una llista d'elements ordenats i accessibles a través de la seua posició. D'aquesta interfície es deriva la classe abstracta *AbstractList*, i d'aquesta, la classe ***ArrayList** que serà altra de les més utilitzades també.

Com veiem, la jerarquia de classes i interfícies per a col·leccions és bastant extensa, però ens centrarem en dues d'aquestes classes pel seu interès: *HashSet* i *ArrayList*. Anem a veure un parell d'exemples d'ús comú per recordar com utilitzaríem llistes i conjunts en Java.

Exemple amb ArrayList

- Definim un objecte de tipus *List* (classe abstracta) i el creem com a *ArrayList* que és una implementació d'aquesta.

```
1 List<String> noms = new ArrayList<>();
```

- Per tal de poblar la llista, podem utilitzar el mètode `add`

```
1 noms.add("Pep")
2 noms.add("Joan")
3 noms.add("Anna")
4 noms.add("Maria")
5 noms.add("Anna") // Podem repetir elements
6 noms.delete("Anna") // Elimina totes les ocurrences
7 noms.add("Anna")
```

- Alternativament, per inicialitzar la llista a partir d'un vector, podem utilitzar el mètode `Arrays.asList`, que ens torna una llista a partir d'un vector, i ens simplifica afegir elements un a un.

```
1 noms = Arrays.asList(new String[] {"Pep", "Joan", "Maria", "Anna"});
```

- Anem a recórrer aquest *ArrayList* fent ús de l'iterador:
 - Inicialitzem un iterador que recorrerà una col·lecció d'strings a partir de la llista `noms`.
 - La condició del bucle serà **?mentre queden elements?**, cosa que aconseguim amb el mètode `.hasNext()`.
 - No posem cap increment al bucle, sinó que utilitzem dins el bucle el mètode `next()` per obtenir el pròxim element de la col·lecció i mostrar-lo.

```
1 for (Iterator<String> iterator = noms.iterator(); iterator.hasNext(); )
2 {
3     String next = iterator.next();
4     System.out.println(next);
5 }
```

```
4 }
```

Una altra manera de realitzar l'exemple anterior més senzilla, seria fer ús de l'operador `List.of` de Java 9, i fer ús de `ForEach`:

- Definim amb `List.of` una llista d'elements de tipus `String`:

```
1 List<String> noms=List.of("Pep", "Joan", "Maria", "Anna");
```

- I la recorrem amb `forEach`, fent ús de funcions `Lambda`.

```
1 noms.forEach((p)-> {  
2     System.out.println(p);  
3 });
```

- Aquesta última funció es podria haver abreviat com a:

```
1 noms.forEach(System.out::println);
```

Exemple amb HashSet

- Definim objecte de tipus `Set` (classe abstracta) i el creem com a `HashSet` que és una implementació d'aquesta.

```
1 Set<String> conjuntNoms = new HashSet<String>();
```

- Podem afegir i eliminar elements amb els mètodes que proporciona la interfície `Collection`:

```
1 conjuntNoms.add("Pep");  
2 conjuntNoms.add("Joan");  
3 conjuntNoms.add("Maria");  
4 conjuntNoms.add("Anna");  
5 conjuntNoms.add("Anna"); // Tornaria false, ja que no es poden repetir  
   elements
```

- A més, també podríem haver fet la inicialització amb `set.of`:

```
1 conjuntNoms=Set.of("Pep", "Joan", "Maria", "Anna")
```

- Per tal de recórrer-lo, podem optar per un *for millorat*:

```
1 for (String nom : conjuntNoms) {  
2     System.out.println(nom);  
3 }
```

- O bé a partir de Java 8, podem utilitzar `forEach`:

```
1 conjuntNoms.forEach(System.out::println);
```

Col·leccions en Kotlin

L'API de col·leccions de Kotlin és construïda sobre l'API de col·leccions de Java, tal com els ArrayLists, Maps, HashSet, etc. pel que conèixer les col·leccions de Java ens serà de gran utilitat. De tota manera, amb les col·leccions en Kotlin podem fer més coses amb menys codi.

Anem a donar una ullada a les col·leccions més comunes: `List`, `Set` i `Map`.

De la mateixa manera que les variables, les col·leccions en Kotlin poden ser *mutables* (podem modificar-la) o *immutable* (no es pot modificar).

La jerarquia de classes i interfícies de les col·leccions en Kotlin està basada en la de Java:

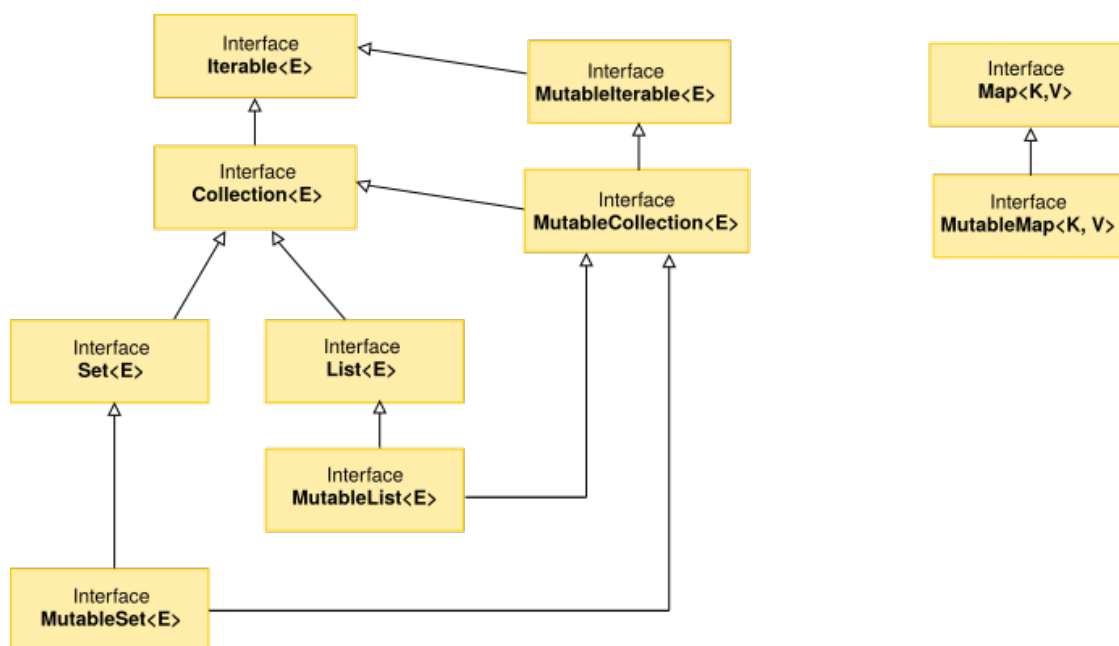

Figura 5: Col·leccions en Kotlin

- La **interfície `Iterable`** està sobre tota la jerarquia de col·leccions, i permet que els elements puguin ser representats com una seqüència d'elements i per tant aquesta puga ser recorreguda amb un `Iterator`.
- La **interfície `Collection`** extén la interfície `Iterable`, i és **immutable**. Aquesta interfície ens ofereix, entre d'altres les següent funcions i propietats:
 - `size`: Amb la longitud de la col·lecció,

- `isEmpty()`: Tornant cert si la col·lecció no conté elements,
 - `contains(element: E)`: Ens torna cert si l'element especificat (de tipus E) es troba a la col·lecció.
 - `containsAll(element: Collection<E>)`: Ens torna cert si la col·lecció conte **tots** els elements de la col·lecció especificada com a argument.
- Les **interfícies Set i List** extenen la interfície `Collection`.
 - La **interfície MutableIterable** extén directament també d'`Iterable`, i ofereix un iterador mutable especialitzat d'aquesta interfície pare.
 - La **interfície MutableCollection** habilita les col·leccions per tal que puguem ser mutables, i per tant, puguem modificar, afegir o eliminar valors. Aquesta interfície estén tant de la interfície `Collection` com de la interfície `MutableIterable`. Aquesta interfície ofereix els mètodes:
 - `add(element: E)`: Afig l'element i torna cert si s'ha afegit correctament o fals si no s'ha afegit (per exemple si no s'admeten duplicats i ja existeix l'element),
 - `remove(element: E)`: Elimina l'element que passem com a argument. Torna cert si s'elimina i fals si no estava a la col·lecció.
 - `addAll(elements: Collection<E>)`: Afig tots els elements elements de la col·lecció que passem com a argument a la col·lecció en qüestió. Tornarà fals si no s'ha afegit cap element.
 - `removeAll(elements: Collection<E>)`: Elimina tots els elements de la col·lecció que estan a la col·lecció que passem com a argument. Tornarà fals si no s'elimina res.
 - `retainAll(elements: Collection<E>)`: Reté només els elements presents en les col·leccions, eliminant la resta d'elements si aquests existien. Tornarà fals si no reté res.
 - `clear()`: Elimina tots els elements de la col·lecció.
 - Les **interfícies MutableSet i MutableList** extenen la interfície `MutableCollection`.

Llistes en Kotlin Per crear una llista en Kotlin podem fer ús de la funció `listOf()`, que torna una **llista immutable** d'un tipus que implemente la interfície `List`.

```
1 var noms: List<String> = listOf("Pep", "Joan", "Anna", "Maria")
```

Per recórrer la llista i imprimir els elements fariem:

```
1 for (name in names) {  
2     println(name)  
3 }
```

Amb la funció `listOf` també podem generar una llista d'elements de diversos tipus, sense especificar el tipus base de la llista:

```
1 val llistaMixta = listOf("cadena1", 'a', 1)
```

Recordeu que aquestes llistes són immutables, i per tant no es poden modificar.

Algunes altres funcions que generen llistes immutables són:

- `emptyList()`: Crea una llista immutable buïda.
- `listOfNotNull()`: Crea una llista immutable amb només els elements no nuls. És a dir, elimina els nuls de la llista que li passem (Ex.: `val nonNullsList: List<String> = listOfNotNull(2, 45, 2, null, 5, null)`)

Per altra banda, la interfície també ofereix els mètodes:

- `Llista.contains(element:E)`: Torna cert si la llista conté l'element indicat.
- `Llista.get(index: Int)`: Torna l'element en l'índex especificat,
- `Llista.indexOf(element:E)`: Retorna l'índex de la primer aparició de l'element a la llista, o -1 si no es troba.
- `Llista.lastIndexOf(element:E)`: Retorna l'índex de la última aparició de l'element en la llista, o -1 si no es troba.
- `Llista.listIterator()`: Retorna un `Iterator` sobre els elements de la llista.
- `Llista.subList(fromIndex: Int, toIndex: Int)`: Retorna una llista que conté una part de la llista original, compresa entre els índex indicats.

Veiem alguns exemples:

```
1 // noms = [Pep, Joan, Anna, Maria]
2 noms.get(1) // Joan
3 noms.indexOf("Pep") // 0
4 noms.size // 4
5 noms.contains("Anna") // true
6 noms.subList(1,3) // [Joan, Anna]
```

Una altra funció interessant en les llistes immutables és la que ens permet obtenir una llista mutable a partir d'una llista immutable: `toMutableList`.

```
1 val nomsMutable = noms.toMutableList()
```

Llistes mutables Per tal de crear llistes *mutables*, és a dir, que es puguin modificar, eliminar i afegir elements, podem fer ús de les funció `arrayListOf()`, que ens **retornara un tipus Java ArrayList** i la funció `mutableListOf()`, que ens retornarà un tipus d'interfície *MutableList*. Aquest tipus, recordem que és una extensió de les interfícies *MutableCollection* i *List*.

```
1 // arrayListOf
```

```
2 val noms: ArrayList<String> = arrayListOf<String>("Pep", "Joan", "Anna",  
3     , "Maria")  
4 // arrayListOf sense especificar-ne el tipus en la funció  
5 val noms: ArrayList<String> = arrayListOf("Pep", "Joan", "Anna", "Maria"  
6     ")  
7 // arrayListOf inferint un tipus mixte  
8 val items = arrayListOf("Pep", "Joan", "Anna", "Maria", 1, 2, 3)  
9  
10 // mutableListOf  
11 val noms: MutableList<String> = mutableListOf<String>("Pep", "Joan", "  
12     Anna", "Maria")  
13 // mutableListOf sense especificar-ne el tipus en la funció  
14 val noms: MutableList<String> = mutableListOf<String>("Pep", "Joan", "  
15     Anna", "Maria")  
16 // mutableListOf inferint un tipus mixte  
17 val noms = mutableListOf(1, 2, 3, "Pep", "Joan", "Anna", "Maria")
```

A efectes pràctics, tant `arrayListOf` com `mutableListOf` són equivalents. Ambdues ens creen una llista mutable i implementada per un `ArrayList` de Java. La diferència entre elles és més la intencionalitat. Així com en `arrayListOf` demanem explícitament volem una llista implementada com un `ArrayList`, en `mutableListOf`, el que demanem és una llista mutable, sense importar-nos amb què s'implemente. Actualment, Kotlin fa ús del tipus `ArrayList` per tal d'implementar aquestes llistes mutables, però en futures versions, podria modificar aquesta implementació.

Les llistes mutables (interfície `mutableList`) ens ofereixen els següents mètodes:

- Per afegir elements: `llistaMutable.add(element)`
- Per eliminar l'element en certa posició: `llistaMutable.removeAt(index)` (la primera posició és la 0)
- Per eliminar un element amb determinat valor: `llistaMutable.remove(valor)`
- Per reemplaçar el valor d'un element, farem ús de la notació de vectors: `llistaMutable[index]=valor`

Sets o conjunts Un conjunt és una col·lecció d'elements sense cap ordre establert entre ells i sense duplicats. Kotlin ofereix diverses maneres de crear conjunts, cadascuna emmagatzemada en un tipus d'estructura de dades diferent, optimitzades per a segons quines tasques.

- La funció `setOf()`

Crea un conjunt **immutable** que retorna una interfície Kotlin de tipus `Set`.

```
1 // Conjunt de tipus mixtes
2 val conjunt = setOf(1, 2, 3, "Pep", "Paco", "Amma")
3
4 // Conjunt d'enters
5 val conjuntEnters: Set<Int> = setOf(10, 20, 30)
```

- La funció **hashSetOf()**

Crea un conjunt **mutable** implementat com un *HashSet* de Java, que emmagatzema els elements en una taula hash, i ens permet afegir, eliminar o aïllar elements en el conjunt.

```
1 val conjuntEnters: java.util.HashSet<Int> = hashSetOf(1, 2, 3, 4)
2 conjuntEnters.add(5) // [1, 2, 3, 4, 5]
3 conjuntEnters.remove(2) // [1, 3, 4, 5]
```

- La funció **sortedSetOf()**

Crea un conjunt **mutable** implementat amb un *TreeSet* de Java, que ordena els elements en funció de la seua ordenació natural o per un comparador.

```
1 val conjuntEnters: java.util.TreeSet<Int> = sortedSetOf(1, 2, 3, 4)
2 intsSortedSet.add(5) // [1, 2, 3, 4, 5]
3 intsSortedSet.remove(2) // [1, 3, 4, 5]
4 intsSortedSet.clear() // []
```

- La funció **linkedSetOf()**

Crea un conjunt **mutable** implementat amb un *LinkedHashSet* de Java, que manté una llista enllaçada d'entrades en el conjunt en l'ordre en què van ser insertades.

```
1 val conjuntEnters: java.util.LinkedHashSet<Int> = linkedSetOf(1, 2, 3, 4)
```

- La funció **mutableSetOf()**

Crea un conjunt **mutable**, i torna una interfície de tipus *MutableSet*, implementada amb un *LinkedHashSet* de Java.

```
1 val ConjuntEnters: MutableSet<Int> = mutableSetOf(1, 2, 3, 4)
```

Maps Els mapes són conjunts de parells de la forma *clau:valor*. Les claus han de ser úniques (per tant no hi ha duplicats), però els valors associats poden repetir-se. La implementació es realitza a través d'una col·lecció *Map* de Java.

- La funció **mapOf()**

Crea una col·lecció de tipus *Map* **immutable**. Per crear-la li donem una llista de parells clau:valor, i ens retornarà una interfície de tipus Kotlin *Map*. Per indicar els parells farem ús de la funció infixa `to`:

Per fer la declaració:

```
1 val codisPostals: Map<Int, String> = mapOf(46760 to "Tavernes de la  
Valldigna", 46410 to "Sueca", 46400 to "Cullera")
```

Per recórrer aquest mapa, farem:

```
1 for ((clau, valor) in codisPostals) {  
2     println("El codi postal de $valor és $clau")  
3 }
```

I també podem accedir als diferents valors fent ús de la notació `[]` i utilitzant la clau:

```
1 println(codisPostals[46760]) // Tavernes de la Valldigna
```

Cal tindre en compte que els mapes **no es corresponen a la jerarquia de *Collection***, de fet, la interfície *Map* no estén res.

Les principals propietats i funcions d'aquesta interfície són:

- `size` que ens indica el nombre de parells que té,
- `isEmpty()` que ens diu si el mapa està buit,
- `containsKey(clau)`: Torna cert si la clau existeix al mapa,
- `containsValue(valor)`: Ens torna cert si el alguna clau del mapa conté el valor indicat com a argument.
- `get(clau)`: Ens retorna el valor associat a la clau indicada. Seria com a utilitzar l'operador `[]`. Si no es troba l'element retorna **null**.
- `keys`: Propietat que ens ofereix un *Set* immutable amb totes les claus del mapa.
- `values`: Propietat que ens ofereix una *Collection* immutable amb tots els valors del mapa.

La funció `mutableMapOf()`:

Ens crea un mapa **mutable**, al que podrem afegir, modificar i eliminar elements. Ens retornarà una interfície Kotlin de tipus *MutableMap*.

```
1 val codisPostals: MutableMap<Int, String> = mutableMapOf(46760 to "  
Tavernes de la Valldigna", 46410 to "Sueca", 46400 to "Cullera")
```

Podem afegir o eliminar elements al mapa amb els mètodes `put` i `remove`:

```
1 codisPostals.put(46614, "Favara") // {46760=Tavernes de la Valldigna,  
46410=Sueca, 46400=Cullera, 46614=Favara}  
2 codisPostals.remove(46614, "Favara") // {46760=Tavernes de la  
Valldigna, 46410=Sueca, 46400=Cullera}
```

```
3 codisPostals.remove(46400) // {46760=Tavernes de la Valldigna, 46410=Sueca}
4 codisPostals.clear() // {}
```

I utilitzar les propietats i funcions pròpies de consulta dels mapes:

```
1 codisPostals.keys
2 codisPostals.values
3 codisPostals.get(clau) // o bé utilitzar la notació []
```

- **la funció `HashMapOf()`**

Ens proporciona un mapa **mutable** implementat amb un tipus Java *HashMap*, que utilitza una taula hash per implementar la interfície Java *Map*.

```
1 val codisPostals: java.util.HashMap<Int, String> = hashMapOf(46760 to "Tavernes de la Valldigna", 46410 to "Sueca", 46400 to "Cullera")
```

Aquest mapa admetrà totes les funcions de consulta i modificació pròpies de la interfície.

- **la funció `linkedHashMap()`**

Ens proporciona un mapa **mutable** implementat amb un tipus Java *LinkedHashMap*, que utilitza una llista enllaçada de les entrades al mapa en l'ordre en que han estat inserides.

```
1 val codisPostals: java.util.LinkedHashMap<Int, String> = linkedMapOf(46760 to "Tavernes de la Valldigna", 46410 to "Sueca", 46400 to "Cullera")
```

Aquest mapa admetrà totes les funcions de consulta i modificació pròpies de la interfície.

- **la funció `sortedMapOf()`**

Ens proporciona un mapa **mutable** implementat amb un tipus Java *SortedMap*, que manté totes les entrades al mapa ordenades de manera ascendent per la clau.

```
1 val codisPostals: java.util.SortedMap<Int, String> = sortedMapOf(46760 to "Tavernes de la Valldigna", 46410 to "Sueca", 46400 to "Cullera")
2 // S'emmagatzema: {46400=Cullera, 46410=Sueca, 46760=Tavernes de la Valldigna}
```

Aquest mapa admetrà totes les funcions de consulta i modificació pròpies de la interfície.

Funcions d'extensió sobre operadors Kotlin ens ofereix diverses funcions *operador* o funcions d'extensió, que poden ser invocades sobre les col·leccions. Donem una ullada a les més útils:

- La funció **`last()`** retorna l'últim element d'una col·lecció com una llista o un conjunt. Aquesta funció admet un predicat que restringeix l'operació a un subconjunt d'elements.

- De la mateixa manera, la **funció** `first()` ens retorna el primer element d'una col·lecció com una llista o un conjunt. Aquesta funció admet un predicat que restringeix l'operació a un subconjunt d'elements.

```
1 val llista: List<String> = listOf("un", "dos", "tres", "quatre", "cinc")
2
3 llista.last() // cinc
4
5 // Últim element de la col·lecció, que compleix la condició indicada
6 // Utilitzem l'operador `it` per fer referència a cada element en qüestió:
7 llista.last({it.length==3}) // dos (restringim l'operació als items de longitud 3)
8
9 // També es pot expressar sense els parèntesis
10 llista.last{it.length==3}
11
12 llista.first() // un
13 llista.first({it.length==4}) //Tres
```

Per als conjunts, recordem que aquests no admeten duplicats, però que sí que mantenen l'ordre d'inserció. Veiem alguns exemples:

```
1 val conjunt: Set<Int> = setOf(2, 3, 1, 6, 6, 2)
2
3 conjunt.last() // 6
4 // El resultat és 6 no perquè siga el major, sinó perquè és
5 // l'últim element que s'ha afegit al conjut, ja que l'últim
6 // element que s'ha passat com a argument a setOf és un 2
7 // que ja estava al conjunt (i per tant no s'ha inserit)
8
9 conjunt.first() // 2
10
11 // Veiem incorporant alguns predicats:
12
13 conjunt.first({it>3}) // 6: Primer element afegit major que 3
14 conjunt.last({it<5}); // 1: Últim element afegit menor que 5
```

- La **funció** `max()` retorna l'element més gran o *null* si no existeix.
- La **funció** `min()` ens retorna l'element més menut o *null* si no existeix.

```
1 llista.max() // un: Element de menor longitud
2 llista.min() // cinc: Element més llarg
3 conjunt.max() // 6
4 >>> conjunt.min() // 1
```

- La **funció** `drop(n)` ens retorna una nova llista o conjunt sense els primers *n* elements:

```
1 llista.drop(2) // [tres, quatre, cinc]
2 conjunt.drop(3) // [6]
```

- La **funció plus(element)** ens retorna una nova llista resultat d'afegir l'element indicat a la llista o conjunt. Si es tracta d'un conjunt i l'element ja està, no l'afegirà.
- La **funció minus(element)** ens retorna una nova llista resultat d'eliminar l'element indicat a la llista o conjunt. Si l'element ja no estava, tornarà la mateixa llista o conjunt.

```
1 var llista2=llista.plus("hola") // llista2=[un, dos, tres, quatre, cinc
, hola]
2 var conjunt2=conjunt.plus(6) // conjunt2=[2, 3, 1, 6] (No s'ha afegit
res)
3
4 var llista3=llista.minus("tres") // llista3= [un, dos, quatre, cinc]
5 var conjunt3=conjunt.minus(10) // conjunt3=[2, 3, 1, 6] (no es
modifica, el 10 no estava al conjunt)
```

Podem trobar molta més informació sobre col·leccions en Kotlin a la documentació:

- <https://kotlinlang.org/api/latest/jvm/stdlib/kotlin.collections/>